

VŨ KHẮC KHOAN

những người
không chịu chết

AN TIÊM

VŨ KHẮC KHOAN

NHỮNG NGƯỜI
KHÔNG CHỊU CHẾT

kịch

An Tiêm

NHỮNG NGƯỜI KHÔNG CHỊU CHẾT

KỊCH

TÁC PHẨM VŨ KHẮC KHOAN

Đã in :

Thằng Cuội ngồi gốc cây đa, *lộng ngôn*

Giao thừa, *kịch*

Hậu trường, *kịch*

Thần Tháp Rùa, *truyện*

Thành Cát Tư Hãn, *kịch*

Vở chèo Quan Âm Thị Kính, *khảo luận*

Ngộ nhận, *lộng ngôn*

Mơ Hương Cảng, *tùy bút*

Những người không chịu chết, *kịch*

sẽ in :

Bướm đêm, *tiểu thuyết*

VŨ KHẮC KHOAN

NHỮNG NGƯỜI
KHÔNG CHỊU CHẾT

kịch

An Tiêm

NHỮNG NGƯỜI KHÔNG CHỊU CHẾT KỊCH
CỦA VŨ KHẮC KHOAN AN TIÊM XUẤT
BẢN LẦN THỨ NHẤT BÌA DO NGỌC DŨNG
TRÌNH BÀY IN TẠI ĐĂNG QUANG 734A
PHAN THANH GIẢN SAIGON NGOÀI NHỮNG
BẢN THƯỜNG CÒN IN THÊM 50 CUỐN
TRÊN GIẤY TRẮNG DÀY NHỮNG BẢN NÀY
KHÔNG BÁN ĐỀU MANG DẤU SON BẮT
BÌNH TÁC MINH VÀ CHỮ KÝ CỦA TÁC GIẢ

Tác giả giữ bản quyền

Vở Những Người Không Chịu Chết được ban
kịch Trường-Giang trình diễn lần đầu tại sân
khấu Viện Đại-Học Đalat ngày 25-12-1970 do Lê-
Cung-Bắc đạo diễn, với sự phân vai như sau :

Thụy-Khanh	<i>Thu</i>
Thiên-Hương	<i>Cô bán hàng</i>
Thanh-Chi-Văn	<i>Sơn</i>
Giang-Nhân	<i>Người đồn ông</i>
Thanh-Tâm	<i>Người gác đàn</i>
Hoàng-Phong	<i>Người khách hàng</i>
Nhất-Phương	<i>Người cảnh sát</i>

GIÁO ĐẦU

Một góc ngã tư sầm uất đồ thành. Một cửa hàng lớn — một loại siêu thị, một loại chợ phố cỡ thượng lưu — gồm nhiều tầng lầu, mỗi tầng chia ra nhiều căn nối liền bởi những hành lang ngoắt ngoéo, mỗi căn bán một thứ hàng, đủ loại, đủ kiểu, đủ cỡ: kimono xứ Phù-Tang, lễ phục đen xăm buổi chiều Âu-châu, váy kẻ ô vuông sắc sỡ miền Ecosse, rượu cidre vùng Normandie, rượu nho cổ chai vươn cao ba ngấn vùng Alsace, mai-quế-lộ, sử-quốc-công Trung-Hoa, thịt heo ướp khô tỉnh Vân-nam, trứng cá Nga-la-tư, phòng khách Louis thập ngũ, sập gụ tử chè Việt-Nam, tranh đời Tống, đồ sứ men xanh biếc đời Thanh, trống đồng Đông-sơn, đồ thép Anh-quốc, đồ hộp, bếp điện, máy vô tuyến truyền hình: thượng vàng hạ cám.

Kịch xảy ra ở một căn hầm hầm thượng lầu, có thang máy đưa lên, có cửa thông ra những hành lang dằng dặc. Căn hàng bán y

phục may sẵn bày nhiều pho tượng gỗ — những mannequins kích thước người thật — khoác những bộ quần áo đủ kiểu. Tủ kính chạy dài một bên tường trưng bày những đồ trang sức: khăn quàng, cravates, khuy áo... Một tấm màn lớn che suốt hậu diện. Phía trong là buồng thử quần áo.

Màn mở lên khoảng xế chiều, khách hàng vẫn dần, chỉ còn lại một người đang ngắm nghía một chiếc cravate. Và một cô bán hàng đang lơ đãng nhìn người khách.

Chợt nhiều tiếng còi nổi lên ở dưới đường. Có tiếng ô tô đổ vội bánh xe rít sát lề đường. Cô bán hàng chạy vội ra phía cửa một lát rồi vào.

CÔ BÁN HÀNG

Xe cảnh sát. Không hiểu chuyện gì thế?

Người khách hàng đặt chiếc cravate xuống.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Xét hả?

CÔ BÁN HÀNG

Dạ, cũng không biết. Nhưng họ bố trí ghê quá. Đứng đầy cả ngã tư.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Xét giấy mà.

Một hồi kiếng bỗng vang lên. Tiếp đó là tiếng ồn ào của một đám đông công nhân tan sở — nổi bật lên là lời ca một hành khúc đầy sinh khí — tự ngoài đường dội vào, nhỏ dần, tan ra.

CÔ BÁN HÀNG

Ấy chết, đến giờ rồi. (Người khách nhìn đồng hồ.) Bảy giờ kém mười lăm.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Cô này tài thực. Đúng bảy giờ kém mười lăm.

CÔ BÁN HÀNG

Thì kiếng mà.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Kiếng đóng cửa à ? Sao bảo ở đây đóng cửa 7 giờ ?

CÔ BÁN HÀNG

Ở đây 7 giờ. (Chỉ về phía hậu diện.) Còn bên kia thì 7 giờ kém 15. Mà ở đây đâu có kiếng ? Ở đây chuông, ông ơi. Chuông hai lần.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Bên kia là bên nào ?

CÔ BÁN HÀNG

Ông không biết có tòa building đang xây dở

bên kia à ? Ngay đằng sau cửa tiệm này đó. Họ xây gần xong rồi. Chỉ còn một tầng nữa thôi. Mỗi ngày 4 lần kiềng. 8 giờ kém 15 kiềng vào, 12 giờ kém 15 kiềng nghỉ. 2 giờ kém 15 lại vào rồi 7 giờ kém 15 là về. Ở đây nghe rõ mồn một.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Nhìn thấy không, cô ?

CÔ BÁN HÀNG

Thấy chứ.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

r hin quanh quần

Đâu ?

CÔ BÁN HÀNG

đi lại phía hậu diện

Kéo cái màn này ra mới nhìn thấy.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

À... buồng thử...

Cô bán hàng kéo mạnh tấm màn : buồng thử quần áo nhỏ nhắn có gương đứng, một chiếc ghế bành, một cái bàn nhỏ. Tận cùng là cửa kính lớn thay cho bức tường hậu. Qua tấm cửa kính thấp sát mặt sàn hiện lên trên nền trời hoàng hôn miền Nam, thượng lầu một

tòa building còn đang xây dở.

CÔ BÁN HÀNG

Ông xem. Đứng ở đây thấy rõ không ? Cứ vắng khách là tôi lại vào nhìn họ xây nhà. Vui đáo để, ông ạ.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Cao quá nhỉ.

CÔ BÁN HÀNG

Cũng bằng bên này. Bấy từng. Từng chót đấy.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Bấy từng. Ở đây mà không có thang máy thì thật chịu. Ai mà leo được.

CÔ BÁN HÀNG

Vâng.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Ở đây lớn thiệt. Mà ngoắt ngoéo quá. Vào đây lần đầu dám lạc ạ.

CÔ BÁN HÀNG

Lạc là cái chắc.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Mà bán chả thiếu thứ gì.

CÔ BÁN HÀNG

Từ một chai Vat 69...

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Đến một cái soutien-gorge.

CÔ BÁN HÀNG

cười

Thượng vàng hạ cám. Đủ.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Nghĩ lần thần giá cứ ở trong này suốt đời cũng được đấy nhỉ. Đủ thức ăn, đủ thức mặc... (*Một lát, rồi cười.*) Chỉ ngại một điều... Mà điều này thì... (*Bật tiếng.*)

CÔ BÁN HÀNG

Ngại gì, ông ?

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Ma... (*Rồi cười xóa.*)

CÔ BÁN HÀNG

khẩn trương

Ma... Sao ông biết ?

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Sao tôi biết ? Tôi... (*Lúng túng, lặng nhìn cô bán hàng.*)

CÔ BÁN HÀNG

Này... có ma thiệt đấy, ông ạ.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Cô đùa...

CÔ BÁN HÀNG

Đâu có. Người ta nói với tôi mà. Cứ đêm đến là...

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Thế đêm không có ai gác à ?

CÔ BÁN HÀNG

Có chứ. Bác gác đàn. Người Chà. (Một lát.)
Người ta nói rằng... cứ đêm đến là...

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Người ta là ai ? Bác gác đàn ?

CÔ BÁN HÀNG

Bác ấy đâu có nói. Bác ấy lắm lì, lần thần suốt
ngày với đứa con gái... Mà đứa con gái cũng lạ.
Nó lai Chà. Diên diên khùng khùng. Ngần ngần
ngơ ngơ. (Một lát.) Mà tôi đang nói gì ông nhỉ ?

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Ma.

CÔ BÁN HÀNG

À ma. Ấy, cứ đêm đến là...

Chợt một hồi chuông vang lên. Cả hai không bảo nhau đều giật mình. Rồi cười rộ.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

xem đồng hồ

Kém 5.

CÔ BÁN HÀNG

Mới hồi chuông thứ nhất. Còn 5 phút nữa, 5 phút nữa mới đóng cửa.

NGƯỜI KHÁCH HÀNG

Ấy chết. Trễ quá rồi. Thôi chào cô vậy. (Ra đến cửa dừng lại.) À... còn câu chuyện ma...

CÔ BÁN HÀNG

cười

Thôi để khi khác. Hôm nào ông mua xong cái cravate thì tôi kể cho mà nghe. Mua một kẻ một.

Người khách hàng cười, cúi đầu chào rồi ra. Cô bán hàng kéo tấm màn lại như cũ, quay ra, nhìn vào gương, sửa lại tóc, vuốt áo, mỉm cười với mình. Hồi chuông thứ hai vang lên. Tiếp theo là tiếng ồn ào cười nói, gọi nhau ới ới của một cửa hiệu lớn vào giờ tan sở. Cô bán hàng cầm ví tay, nhìn quanh một lượt, rồi giờ tay phác một cử chỉ tạm biệt đám mannequins

từ lâu vẫn lặng lẽ và mãi mãi nhoẻn miệng cười, mỗi hình nhân trong một dáng điệu đặc biệt : mời khiêu vũ, xin lỗi, chào tạm biệt, ngỏ tình, suy tư...

CÔ BÁN HÀNG

Bye ! Chéris.

Rời ra. Đèn tắt lần lần, ánh sáng hạ tới mức lạnh lạnh, bẽnh bẽch, khán giả mang ấn tượng lạc vào một thế giới xa lạ, lũ hình nhân gổ như bỗng hồi sinh, nhỏ to âm mưu sửa soạn một cái gì. Yên lặng tỏa xuống — tiếng động dưới đường mờ mờ, dạt dào tiếng sóng ngoài khơi một vùng biển lặng, — yên lặng lan ra và đến khi yên lặng bao trùm tất cả thì từ những ngã hành lang thăm thẳm, từ những căn hàng vắng lặng kể bên có tiếng chân một người từ từ đi lại.

Và kịch đi vào hồi I.

HỒI I

Tiếng chân đều đều dẫm vào một người Chà, tay lắc lư một chùm chìa khóa — người gác đêm của cửa hàng, một người đàn ông không tuổi, không gầy không béo không thấp không cao, vui buồn không lộ. Hắn điếu qua dãy hình nhân gỗ. Như một vị đại tướng điếu qua một toán lính hàng rào danh dự. Như một con bệnh mộng du.

Chợt hắn dừng bước, lắng tai... Rồi hắn quay ngoắt lại. Vừa kịp đối diện một người con gái lấp ló nơi cửa. Đó là một người con gái lai Chà, khoảng 15 tuổi, da ngăm ngăm, tóc đen buông xõa, nét mặt thanh thoát, mắt đen mở rộng và sâu thẳm như đêm hè miền Nam, quần áo sộc sệch. Nhìn người con gái, người ta thấy buồn kinh khủng, như đối diện hiện thân của cô đơn mà lại vui vui vì sức sống toát ra ở nàng. Nhưng khán giả chưa kịp có trọn vẹn tất cả những cảm tưởng trên thì...

NGƯỜI GÁC

Lại mày ! mày lại mò vào đây làm gì ?

Yên lặng.

Lần này là lần thứ mấy rồi ? Lần nào mày cũng được mặt ra, không nói... Mày câm à ?

NGƯỜI CON GÁI

Tôi đâu có câm ?

NGƯỜI GÁC

Mày không câm, à, mày không câm. Ừ, mà mày đâu có câm ? Thế sao mày không nói ? Mày vào đây ăn cắp à ?

NGƯỜI CON GÁI

Ăn cắp... gì ở đây ?

NGƯỜI GÁC

Tao không biết. Nhưng tao chịu canh gác tất cả nơi đây, mày nghe chưa ? Ông chủ mà biết thì vào tù, nghe chưa ? Ông chủ mà biết thì đi ăn mày, nghe chưa ?

NGƯỜI CON GÁI

Đi ăn mày còn hơn.

NGƯỜI GÁC

Mày lại giở cái tính điên điên khùng khùng của

mày ra rồi. Tao không nói chuyện với mày nữa. Tao chỉ hỏi mày : mày mò vào đây một mình làm gì ?

NGƯỜI CON GÁI

Chơi.

NGƯỜI GÁC

Chơi, chơi cái tiền sư nhà mày. Chơi với ai trong này ?

NGƯỜI CON GÁI

Chơi một mình. Chả chơi một mình còn chơi với ai nữa ? Chơi một mình mà cũng cấm à ? Tôi biết làm gì bây giờ ?...

Thế rồi người con gái đột ngột khóc. Tiếng khóc rít lên, thảng thẩn như tiếng khóc một đứa trẻ đói sữa. Người gác tần ngần rồi từ từ đi lại. Giọng hần dụi xuống.

NGƯỜI GÁC

Thôi, đừng khóc nữa, con. Con gái lớn rồi, 15 tuổi đầu rồi, sao lại khóc như trẻ con vậy. Nín đi, con. Ba để dành tiền rồi gả chồng cho con. Rồi... đi về xứ. Ở đây, họ không nhận ta đâu. Con đừng khóc nữa mà. Chỉ còn có ba và con...

Người con gái vẫn khóc. Người gác nhẹ đặt tay lên đầu đứa con gái chỉ có nửa giòng máu

Chà của mình.

NGƯỜI CON GÁI
lùi lại, hét lên

Bỏ ra.

NGƯỜI GÁC
chưng hửng

Sao thế con ?

NGƯỜI CON GÁI
Tôi không lấy chồng. Tôi không về xứ.

NGƯỜI GÁC
dẫn giọng

Thế thì mày muốn gì ?

NGƯỜI CON GÁI

Muốn được như mọi người. Như mọi người ở ngoài đường, ở hè phố. Tôi muốn đi học. Tôi muốn có bạn. Một người bạn cũng được. Một người bạn nhỏ thôi, cũng được. Nhưng không ai chơi với tôi cả. Người Chà khinh tôi. Người Việt khinh tôi. Tôi chỉ là một con lai tây đen. (Một lát.) Giá mà còn má ..

Tiếng « má » có hiệu lực một ngọn roi da quất ngang mặt người gác. Hẳn sững người. Một lát sau, giọng hẳn rít lên.

NGƯỜI GÁC

Không nói đến má mày. Không được nói đến nó. Tao đã bảo mày bao nhiêu lần rồi.

NGƯỜI CON GÁI

Ba sợ à?

NGƯỜI GÁC

Nó chết rồi.

NGƯỜI CON GÁI

Má chết rồi. Má chết từ lúc tôi mới lên năm. Tôi biết. Nhưng... nhưng tại sao má chết? Tại sao?

NGƯỜI GÁC

giọng đều như trong cơn mơ

Nó chết rồi. Nó chết lâu rồi. Đừng nhắc đến nó.

NGƯỜI CON GÁI

Ba sợ. Đúng. Ba sợ.

NGƯỜI GÁC

Sợ cái tiên sư mày. Tao sợ cái gì?

NGƯỜI CON GÁI

Ba không sợ thì ba nói đi. Ba nói cho tôi nghe đi. Tại sao má chết?

NGƯỜI GÁC

giọng sâu thẳm

Tao ghét má mày. Nó là người Việt.

NGƯỜI CON GÁI

Thế tại sao ba lại lấy má?

NGƯỜI GÁC

Nó lấy tao vì tiền. Nó khinh tao. Nó gọi tao là thằng tây đen. Nó theo trai, ngủ với thằng nhân tình người Việt.

NGƯỜI CON GÁI

vụt cười thích chí như vừa đoán ra một sự thực
À .. thế rồi ba giết má. Đúng rồi.

NGƯỜI GÁC

có vẻ sợ hãi

Đừng nói láo. Tao đâu có giết. Tao bắt được quả tang. Tao đánh.

NGƯỜI CON GÁI

ác liệt

Rồi má ốm. Má chết. Thì cũng thế.

NGƯỜI GÁC

Đâu có? Nó ốm tương tư. Nó ốm vì thằng nhân tình lấy vợ. (Một lát.) Tao đánh nhưng đâu

có đánh mạnh. (Một lát.) Má mày người gầy gò ẻo lả...

Giọng người đàn ông bỗng đượm nhớ thương. Người con gái nhìn bố, ánh mắt dịu lại: bố nàng không còn là một người Chà gác đàn làm lữ suốt ngày, đêm đêm lim dim cặp mắt, bóng hình lẫn vào đêm đen hành lang những căn hàng và góc tối cửa ngõ, bố nàng đang trở nên một nhân vật một câu chuyện tình có đam mê, có phản bội, có chết chóc. Yên lặng kéo dài một lát.

NGƯỜI CON GÁI

giọng xa xa

Má... má trắng lắm, phải không ba?

NGƯỜI GÁC

Trắng lắm. Có phải làm gì đâu mà chả trắng? Tao nuông chiều hết sức, mua sắm cho đủ thứ. Cà rá, hột soàn, bông tai. Không thiếu một cái gì. Thế mà .. lúc nào má mày cũng buồn.

NGƯỜI CON GÁI

Tôi có giống má không hở ba?

NGƯỜI GÁC

lơ đãng nhìn con

Thình thoảng.

NGƯỜI CON GÁI

Má đẹp hơn tôi, hở ba ? Tôi không có cái ảnh nào của má.

NGƯỜI GÁC

Đẹp hơn.

NGƯỜI CON GÁI

ngần ngừ

Ba yêu má lắm, phải không ba ?

Người gác như sực tỉnh. Giọng hẳn trở lại khô khan.

NGƯỜI GÁC

Mày hỏi làm gì ?

NGƯỜI CON GÁI

Yêu mới đánh chữ. Yêu thì phải giết cơ. Chính ba giết má. Chính ba giết má, phải không ba ?

NGƯỜI GÁC

hét lên

Không. Tao không có giết.

NGƯỜI CON GÁI

ngơ ngẩn

Ba sợ gì mà không nói ? Ba giết là phải.

Con như ba, con cũng giết.

NGƯỜI GÁC

vẫn hét

Nhưng mà tao không giết, tao không giết.

NGƯỜI CON GÁI

nhất định

Ba giết. Chính ba giết.

NGƯỜI GÁC

Mày có im không, con kia? Mày muốn tao giết hả? Tao giết mày. Tao giết mày.

Người đàn ông tiến lên một bước. Người con gái hoảng hốt chạy ẩn vào sau dãy hình nhân bằng gỗ. Người đàn ông giơ thẳng tay ném mạnh theo chùm chìa khóa, trúng vào giữa ngực một hình nhân. Trong giây lát, người ta có cảm tưởng hình nhân nhăn mặt và cố nén một cử chỉ che đỡ tự nhiên. Cảm tưởng tan biến với tiếng động chùm chìa khóa rơi xuống đất.

NGƯỜI GÁC

Mày đâu rồi?

Yên lặng. Người đàn ông cúi nhặt chùm chìa khóa rồi nhìn quanh quẩn.

Lần sau mà tao còn trông thấy mặt mày ở

đây nữa thì đừng có trách, nghe chưa?

Vẫn yên lặng. Xa xa có tiếng còi cảnh sát rit lên trong đêm đã xuống.

Không hiểu có việc gì mà cảnh sát gác đây đường thế này.

Một lát.

Mày đâu rồi, con Jane? Cái thứ mày rồi cũng đến nước theo trai như con má mày thôi.

Hắn nhìn quanh quần một lát rồi từ từ đi ra cửa, chân bước đều như một con bện mộng du. Tiếng chân nhỏ dần trong yên lặng của căn hàng quần áo với lũ hình nhân gỗ, nhỏ hút dọc theo dãy hành lang vắng lặng, tan nhòa vào cái mệnh mông quái đản của một tòa nhà lâu đầy hàng hóa mà vắng bóng người. Một lát sau, người con gái bỗng lại lộ ra, sau đám hình nhân. Nàng ngó trước ngó sau, đứng dấy, lắng nghe một lát rồi đi lại trước mặt pho tượng gỗ bị ném trúng chùm chìa khóa lúc nãy. Đó là một pho tượng thanh niên nhỏ nhắn cỡ hai mươi tuổi, mặc một bộ đồ lễ phục buổi tối rất sang trọng. Từ lúc này người con gái như sống trong một khung cảnh quen thuộc, nàng vẫn được kính nể, chiều chuộng. Nàng nghiêng đầu, nheo mắt nhìn pho tượng gỗ một lát rồi lắc đầu.

NGƯỜI CON GÁI

Lạ thật.

Chợt quay ngoắt lại phía một pho tượng khác, một người đàn bà trẻ tuổi mặc một bộ đồ « uống rượu 6 giờ ».

Lạ bà ạ, hôm nay cháu mắc tiếp chuyện ba cháu nên chưa chào bà.

Rồi lại quay sang một pho tượng khác, một ông già với một bộ đồ hàng Tweed Anh-Cát-Lợi.

Lạ cụ ạ.

Nhìn quanh một lượt các pho tượng khác, pho tượng nào cũng áo quần diêm dúa, mỗi pho một kiểu.

Các cụ, các ông, các bà ạ.

Một lát.

Lạ thật hôm qua làm gì có anh chàng này ở đây? lạ thật. (*Một lát.*) Hay là... Không có lẽ. Ờ hay là... Ờ nếu quả là thật thì... hóa ra Trời Phật đã nghe thấu lời cầu nguyện của tôi hay sao? Nếu quả thật thì...

Quay ngoắt lại pho tượng thanh niên, nhìn chăm chú một lát.

Ông... Gọi ông kỳ quá. Gọi anh nhé. Tôi vẫn gọi như vậy. Tôi vẫn xưng em mà. Anh ngạc nhiên

lắm phải không? Lát nữa anh sẽ hết ngạc nhiên. Lát nữa anh sẽ rõ. Em đợi anh từ lâu rồi. Đêm nào, trước khi đi ngủ, em cũng nhìn sao trên trời để cầu nguyện. (*Chắp tay, giọng cầu nguyện.*) Lạy Trời, lạy Phật, cho con sớm gặp anh con, cho con được gặp anh yêu của con. Con nguyện đem cả cuộc đời chưa sống của con đổi lấy một đêm gần bên anh yêu của con. Chỉ một đêm thôi. Rồi có chết, con cũng vui lòng. Con nguyện như vậy đó. (*Đổi giọng.*) Em nguyện như vậy đó, anh.

Một lát.

Lúc này anh có đau không, anh ? Ba em hiền lắm không hiểu tại sao lúc này lại phát khùng như vậy. Có lẽ tại ba em nhớ lại má em. Mà cũng là lỗi tại em cả. Khi không lại nhắc đến chuyện cũ.

Một lát.

Anh bao nhiêu tuổi ? Để em đoán nhé. Chắc anh độ 18. Còn em, em mới 15. Tên em là Jane. Nhưng anh cứ gọi em là Thu. Em thích mùa thu. Ở đây chỉ có hai mùa, mưa thì mưa xối nước, giọt mưa rơi trên mái tôn làm em thao thức suốt đêm, mà nắng thì chao ôi là nắng... da em xạm cả màu da. Anh ạ, trước kia em trắng lắm cơ, em giống má em. Má em cũng là người Việt như anh mà. Má em đẹp lắm anh ạ. Ba em yêu má em lắm. Em thì em chắc rằng chính ba em đã giết má em. Vì đã yêu nhau mà lại phản nhau thì

phải giết nhau, có phải không anh? (*Một lát.*) Lúc này em nói rằng không ai chơi với em là em nói đùa ba em đấy. Nhiều đứa muốn chơi với em lắm anh ạ. Tối nào, chúng nó cũng đến rủ em đi chơi. Nhưng em không thích. Chúng nó trẻ con lắm, chỉ biết kéo nhau la cà hết góc đường này đến góc đường nọ, nhìn người ta ăn kem, nhìn người ta mặc quần áo đẹp, nhìn người ta nhảy múa, nhìn người ta yêu nhau. Có thể thôi. Em chán chúng nó lắm rồi. Em chỉ vào đây chơi với các ông các bà này và... đợi anh. Vì em biết chắc thế nào anh cũng đến. Em biết thế nào cũng được gặp anh. Em đã nằm mơ thấy anh. Tóc cũng như thế này. Mắt cũng như thế này. Miệng cũng như thế này. Người cũng như thế.

Thu — từ bây giờ, hãy gọi nàng là Thu, như nàng muốn — Thu — hay Jane cũng vậy — vuốt nhẹ ngực pho tượng.

Anh gầy quá, anh ơi. Trong giấc mơ của em, nhiều khi anh còn gầy hơn nữa. Gầy đến nỗi gió sông thổi mạnh mà em phải giữ chặt tay anh. Có một lần, anh ạ, anh bay theo gió. Em chỉ biết có khóc. Lúc tỉnh dậy hãy còn nước mắt. (*Một lát.*) Anh có khóc bao giờ không anh? Khóc sung sướng lắm anh ạ. Lắm lúc em trốn vào đây chỉ để được khóc một mình, à không, em khóc với các ông các bà ở đây. Các ông các bà ở đây quý em lắm anh ạ.

Họ chiều em lắm cơ. Họ thương em vì họ đều biết rõ câu chuyện của em, của ba em và nhất là câu chuyện của anh và em. Lúc này em nói gì nhỉ ? À khóc. Trước khi khóc, ngực nó tức như có người ghì chặt, như có người cuốn vải vào ngực. Thế rồi mình cố gắng, mình thồn thức. Rồi thấy buốt nhẹ nơi mũi, rồi... rồi khóc. Rồi tha hồ mà nức nở. Em còn nhớ lúc má em chết, người ta cũng cuốn vải quanh người như vậy. Tay người ta ghì chặt, người ta cuốn đi cuốn lại mấy lần. Em nhìn mà tức thở. Rồi em thấy tức thở thật. Lần đó là lần đầu tiên em biết là em khóc, em biết là muốn khóc thì phải làm thế nào. (Một lát.) Hóa ra cái gì cũng phải học cả. Chắc yêu cũng phải học anh nhỉ. Anh đã yêu ai chưa ? Em chắc anh biết yêu nhưng anh chưa yêu. Anh phải đợi em chứ. Anh sẽ dạy em yêu. Anh sẽ dạy em yêu anh.

Thu ngừng lời, đi đi lại lại. Một lát sau, giọng nàng nghiêm lại.

Bây giờ đã đến lúc em nói rõ đầu đuôi câu chuyện anh nghe. Câu chuyện của anh và em. Chuyện chúng mình.

Thu đi lại phía bàn đối diện pho tượng thanh niên. Nàng leo lên ngồi, vắt vẻo.

Chuyện chúng mình lan man lắm, em không biết bắt đầu ra sao. (Một lát.) Bắt đầu từ lúc ba em gặp má em, ba em yêu má em ? Nhưng lúc đó

đâu đã có em ? Hay bắt đầu từ khi mà em chết ? Mà... lúc đó em còn nhỏ quá. Nhớ lại thì chỉ thấy lơ mờ màu trắng màu đen, ngọt ngọt hơi vấp lì lợm và mùi hoa huệ. Có thể thôi. (Một lát.) Có lẽ là từ lần đầu em bắt gặp ba em một mình lấm lũi nửa khuya trong dãy hành lang sâu hút building. Ba em cúi đầu đều đều bước. Ba em lắc chùm chìa khóa. Những bước chân đều đều. Những giọt mưa mưa đều đều rơi trên mái tôn. Thế rồi em bắt nghĩ đến những bánh xe lửa lăn trên đường rầy của một đoàn tàu chạy trong đường hầm xe lửa. Anh ạ, em đã nhìn thấy đoàn tàu đó, một lần em đi xi nê. Đường hầm dằng dặc, đen ngòm, ngoằn ngoèo, sâu thẳm. Thỉnh thoảng miệng hầm thoáng hiện, em nhìn thấy ánh sáng ngoài trời. Rồi bóng tối lại bao trùm tất cả, tất cả người em. Em thấy nghẹt thở và cầu mong con tàu thoát khỏi miệng hầm... Và... anh ơi... trong đêm building vắng lặng, nghe tiếng chân ba em, nghe giọt mưa rơi trên đầu em, rơi vào óc em, nghĩ đến bánh xe rít trên đường rầy... em tự nhiên nhìn thấy rõ ràng. Nhìn thấy số kiếp của ba em. Nhìn thấy số kiếp của em. (Một lát.) Ba em sẽ phải lủi thủi một mình như vậy, cho đến khi trọn kiếp. Ba em trả nợ má em. Còn em... em là một đoàn tàu. Đoàn tàu lăn trên đường rầy, lăn trong đường hầm hun hút. Nhưng đoàn tàu sẽ thoát khỏi miệng hầm. Em tin như vậy. Em tin sẽ được nhìn thấy trời xanh, sẽ

nhìn thấy lúa xanh ngấn ngắt. (Một lát.) Em tin sẽ được gặp anh.

Thu vùng đứng dậy, dáng điệu và giọng nói một người nhập đồng. Nàng đứng sát pho tượng.

Anh ơi, đêm đêm, em cầu em nguyện. Lạy Trời lạy Phật, cho con được yêu. Yêu nhau kinh khủng một đêm. Rồi con xin chết. Nhưng chết với tình yêu, chết không phản bội, không phải giết nhau để rồi lủi thủi một mình tròn kiếp trong đêm vắng lặng building. Con muốn được chết lúc rạng đông, chết trong gió lộng và trời xanh ngấn ngắt. (Với pho tượng) Em sẽ chết một mình. Anh sẽ sống một mình. Để yêu em mãi mãi. Lạy Trời, lạy Phật. Ngày mai con sẽ chết, ngày mai con xin chết.

Chợt trong im lặng nửa khuya tòa building siêu thị, một tiếng còi rít lên. Có tiếng thang máy chuyển động. Có tiếng chân bước vội dừng lại trước cửa căn hàng. Ấn tượng bàng hoàng chưa kịp tan loãng dưới khán trường, thì ấn tượng vụt tăng cường độ: pho tượng thanh niên bỗng nhiên ôm chặt lấy người con gái. Cảm xúc kinh hoàng đột ngột choán trọn người Thu. Tiếng hét chưa kịp thoát ra khỏi nơi miệng mở rộng, nàng đã ngất đi trong vòng tay pho tượng. Pho tượng — đúng hơn, người thanh niên — vẫn ngoái đầu nhìn ra phía trước cửa. Trong yên lặng, có tiếng người gác nói với một

người lạ.

TIẾNG NGƯỜI GÁC

Căn này... bán quần áo. Ông có cần vào xem không?

Một lát.

TIẾNG NGƯỜI LẠ

Thôi,.. cũng chả cần. Đằng nào thì cũng phải đợi đến sáng mai...

TIẾNG NGƯỜI GÁC

Thế các ông phải gác suốt đêm nay à?

TIẾNG NGƯỜI LẠ

Thay phiên nhau chứ. À... Không biết bây giờ đã đến 9 giờ chưa?

TIẾNG NGƯỜI GÁC

Kém 10.

TIẾNG NGƯỜI LẠ

Ồ .. sắp thay phiên gác rồi. Thôi, xuống thì vừa.

TIẾNG NGƯỜI GÁC

Thế chúng nó mấy thằng hờ ông ?

TIẾNG NGƯỜI LẠ

Trần một mống.

TIẾNG NGƯỜI GÁC

Ồ..., thế thì sợ gì ?

TIẾNG NGƯỜI LẠ

Sợ thì cũng chẳng sợ. Nhưng thẳng lỗi này liều lắm. Nó lại có dao.

TIẾNG NGƯỜI GÁC

Ấy chết.

TIẾNG NGƯỜI LẠ

Không sao đâu. Bao vây chặt chẽ rồi. Bác khỏi sợ.

Có tiếng chân dõn xa căn hàng. Tiếng thang máy chuyển động. Rồi yên lặng trở lại building. Người thanh niên từ từ đặt Thu xuống một chiếc ghế, lùi lại, rút ở túi áo ra một con dao, lăm lăm nhìn Thu. Một lát sau, hần lắc đầu, tiến về phía những pho tượng gỗ và trong khi Thu từ từ tỉnh dậy, hần giấu vội con dao vào túi áo một pho tượng đàn ông đứng tuổi khoác một cái áo dài mặc trong phòng ngủ màu xám bóng.

THU

giọng run run

Trời. (Nhìn thấy người thanh niên, chợt nhớ lại.) Anh... ông, ông là ai ? Ông là người... thật chứ ?

NGƯỜI THANH NIÊN

lúng túng

Tôi là... người. Người thật. Đây, cô xem, tôi nói được mà.

THU

Nhưng ông vào đây làm gì? Mà ông là ai?

NGƯỜI THANH NIÊN

vẫn lúng túng

Tôi là... thôi, cứ gọi tôi là Sơn. Gọi là Sơn cũng được.

THU

nghĩ ngợi

Sơn. Sơn...

Sơn — từ nay hãy gọi thanh niên này là Sơn — đang loay hoay cố tìm ra một câu chuyện để lấp chỗ trống, để cho Thu bớt lo sợ, để ngăn ngừa những phản ứng bất ngờ của nàng.

SƠN

Người ta vẫn gọi tôi như vậy. Sơn. Từ lâu rồi. (Nhìn Thu.) Còn...

THU

Jane. Nhưng gọi là Thu thích hơn.

SƠN

Thu. Cũng được. (*Một lát*) Thế Thu ở đây một mình à? (*Chợt nhớ ra.*)Ồ, quên mất. Còn ba của Thu.

THU

ngượng ngịu

Vâng, còn ba của Thu. Mà thôi, đừng nói chuyện đó nữa.

SƠN

Chuyện gì?

THU

Chuyện lúc nãy. Thu nói lảm nhảm một mình.

SƠN

Sao lại lảm nhảm? Thu nói đến số kiếp, nói đến tình yêu. Sao lại lảm nhảm?

THU

vẫn còn nghi ngờ

Nhưng ông... anh vào đây làm gì?

SƠN

Vào... để gặp Thu. Thu không đợi tôi à? Thu vẫn cầu Trời khấn Phật mà.

Yên lặng. Thu nhìn Sơn, rồi...

THU
một mình

Thu vẫn cầu Trời khẩn Phật. Lạy Trời lạy Phật. .

SƠN
tiếp theo

Cho chúng con được gặp nhau. Thu à, đêm nào, tôi cũng cầu như vậy.

THU
giọng chân thành, với Sơn
Có thật không anh?

SƠN
vẫn giọng cầu nguyện

Lạy Trời lạy Phật. Cho con được biết tình yêu. Con không có tình yêu của cha. Con không có tình yêu của mẹ. Không anh, không em, không bạn bè, quen thuộc. Cho con được gặp một người em gái nhỏ. Cho con được gặp tình yêu. Chúng con sẽ nguyện yêu nhau suốt đời.

THU
Anh không có ba, có má à?

SƠN
với Thu

Anh mồ côi từ nhỏ. Anh là một đứa trẻ vô

thừa nhận.

THU

Em cũng chẳng hơn gì anh lắm. Má em...

SƠN

Má em đã mất từ hồi em còn nhỏ. Anh biết.

THU

Ồ, sao anh biết? (*Chợt nhớ ra.*) À... lại câu chuyện lắm nhảm lúc này.

SƠN

Thu, nghe anh đây.

THU

Dạ.

SƠN

Câu chuyện lúc này của em không có gì là lắm nhảm cả. Em đã nói tất cả nỗi lòng thầm kín của em. Có gì là lắm nhảm. Yêu nhau thì có gì là lắm nhảm. Em nói đến đoàn tàu đi trong đường hầm. Cuộc sống của anh cũng vậy. Nhưng bây giờ gặp em là cuộc sống của anh đã thoát ra khỏi miệng hầm. Cả em cũng vậy.

THU

Anh nói nữa đi. Anh nói hay quá.

SƠN

Từ trước đến giờ, anh sống một mình. Đến tối một mình. Đói khát một mình. Khóc cũng khóc một mình. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Chuyện của em cũng là chuyện của anh. Không có gì là nhảm cả. Từ bây giờ, em đừng nhắc đến chữ lắm nhảm nữa, nghe không, Thu.

THU

Em không nhắc đến nữa. Em nghe anh.

SƠN

Rồi. Bây giờ nói chuyện khác.

THU

Chuyện gì, anh?

SƠN

Chuyện anh. Chuyện... chuyện chúng mình, chẳng hạn.

THU

Ừ, nói đi anh. Nói chuyện anh đi. Anh chưa nói hết. Thế... ai bảo anh tới đây? Mà tại sao anh lại vào được đây, lại mặc bộ đồ này?

SƠN

Em đừng hỏi. Hỏi làm gì? Chúng ta gặp nhau, chưa đủ sao?

THU

Xin lỗi anh. Em không hỏi nữa.

SƠN

Thế là hơn, em ạ. Mà có hỏi, hỏi đến mỗi miệng, cũng chả ai trả lời đâu. Hỏi làm gì?

THU

Em không hỏi nữa. Em nghe anh mà.

SƠN

Em ngoan lắm. (*Một lát.*) Bây giờ anh xin phép hỏi em một câu.

THU

cười nghếch

Anh vừa mới bảo đừng hỏi.

SƠN

Một câu thôi. Chỉ một câu thôi.

THU

Anh hỏi đi.

SƠN

Anh đã hỏi từ lúc nãy mà em chưa trả lời.

THU

Thì anh hỏi lại đi.

SƠN

Ở đây còn ai nữa không, em? Ngoài ba em, ngoài em.

THU

cười nghich

Còn chứ. Còn nhiều.

SƠN

hốt hoảng

Ai, ai hở Thu?

THU

vừa cười vừa chỉ đám hình nhân gỗ

Đó.

SƠN

Ồ.

THU

Đùa anh một chút. Nói thật, ở đây chỉ có ba em với em thôi. (*Chợt nhìn thẳng vào Sơn, ánh mắt thoáng gọn tò mò.*) Sao anh hốt hoảng như vậy?

SƠN

lấy lại bình tĩnh

Cấm hỏi mà.

THU

giọng Sơn lúc này

Một câu thôi. Chỉ một câu thôi. Rồi cấm tuyệt. Không đưa nào được hỏi nữa. (*Giọng thường.*) Sao anh hết hoảng vậy?

SƠN

lúng túng

Anh sợ.

THU

ngạc nhiên

Sợ, sợ gì anh?

SƠN

Anh sợ tất cả. Anh sợ cho chúng mình. Em có biết không, không ai yêu chúng mình đâu.

THU

Ba em.

SƠN

Ba em đâu có biết anh?

THU

giọng quyết định

Lát nữa em sẽ nói với ba em. Ừ, thế nào em cũng phải nói với ba em.

SƠN

hốt hoảng

Ấy, không được đâu em.

THU

Hay đợi đến mai vậy.

SƠN

thở dài

Mai... Mai thì biết ra sao? (*Nghiêm giọng, với Thu.*) Thu này, em đừng nói với ai cả. Chuyện chúng mình, mình phải giữ kín. Em nghe chưa? Anh nói thì em phải nghe.

THU

như bị thôi miên

Em nghe rồi. Em sẽ giữ kín. (*Một mình.*) Lạy Trời, lạy Phật, cho chúng con sống trọn đêm nay. Rồi mai... con sẽ xin chết.

SƠN

Bậy nào.

THU

Em đã nguyện rồi. Ngày mai. Nhất định...

SƠN

Ngày mai. Hãy đợi ngày mai. Xem sao.

Một lát.

THU

Anh hết sợ chưa, anh ?

SƠN

Anh đâu có sợ cho anh ? Gặp em, anh mới bắt đầu biết sợ. Thu ạ, anh đã nói rằng anh sợ cho chúng mình. Cho nên anh sợ tất cả. Ngoài kia. Trong này. Anh sợ đến cả những pho tượng gỗ này nữa. Biết đâu, họ lại chẳng giả vờ... như anh ? *(Lại gần pho tượng ông già mặc bộ đồ Tweed.)* Em nhìn ông cụ này xem... *(Chỉ vào pho tượng thiếu phụ.)* Lại còn bà kia nữa. Trông có khác gì người thật ? *(Chỉ vào pho tượng người đàn ông đứng tuổi mà Sơn đã giấu con dao vào túi.)* Và nhất là ông này. Nhất là ông này. Thu ơi, biết đâu, nửa đêm, building vắng vẻ, họ lại không rủ nhau tỉnh dậy. Họ sẽ thì thầm to nhỏ câu chuyện chúng mình. Rồi cả building biết chuyện của mình. Cả ngoài đường phố. Tất cả mọi người. Tất cả *(Nhắm chặt vai Thu.)* Em nhớ, em phải giữ kín, không được nói với ai, kể cả ba ẹm. *(Thở dài.)* Chỉ một đêm nay thôi.

THU

Em nhớ. Em không nói với ai cả ? Em thề...

SƠN

Khỏi thề. Anh tin em.

Một lát. Thu nhìn quanh.

THU

Anh làm em sợ.

SƠN

Sợ gì, em ? (*Thu chỉ đám hình nhân gỗ.*) Ồ...

THU

Trước kia em đâu có sợ. Nhưng nghe anh nói rồi lại nhớ đến những chuyện người ta kể lại...

SƠN

Chuyện gì ?

THU

Ma.

SƠN

Bậy nào. Làm gì có ma ?

THU

Người ta trông thấy mà. Trông thấy thật mà.

SƠN

Thế người ta là ai ?

THU

Cái ông cụ làm ở đây trước ba em. Ông ấy nghỉ rồi. Ông ấy bảo rằng cứ đêm đêm là nó hiện

lên, nhất là những đêm mưa to gió lớn, Nó đi thơ thần hết căn hàng này đến căn hàng khác. Có khi nó lại tỉ tê kể lể một mình. Rồi tảng sáng, mặt trời vừa mọc là nó biến mất... (*Một lát.*) Anh Sơn này, ngộ nhỉ... nó... nó không biến mà nó... nó... lại... (*Chỉ đám hình nhân gỗ.*) Như anh đã nói lúc nãy.

Sơn quay lại nhìn đám hình nhân gỗ. Trong dáng điệu của Sơn người ta nhận thấy thấp thoáng một chút e ngại. Nhưng chỉ một lát sau, Sơn đã tự trấn tĩnh. Sơn phá lên cười, vừa cười vừa tiến đến đám hình nhân gỗ. Dứt tiếng cười...

SƠN

chỉ đám hình nhân gỗ

Nó biến thành pho tượng gỗ ? Nó lặng lẽ im lìm đứng lẫn vào đây ? Ồ. Em đừng nghĩ quẩn.

THU

Thì anh vừa nói lúc nãy đấy thôi.

SƠN

Anh nói... là một chuyện. Anh nói làm em sợ thì anh xin lỗi em. Làm gì có ma ? Mà ngay như... ngay như có ma cũng chẳng sợ. Ma nó làm gì mình. Lúc nãy anh nói rằng gặp em anh mới bắt đầu biết sợ. Nhưng sợ là sợ người chứ đâu có sợ

ma ? Người mới đáng sợ, em ạ. Em nhìn đây này. *(Sơn tiến lại pho tượng người đàn ông đứng tuổi có con dao của Sơn trong túi. Một thoáng nghĩ ngợi hiện lên nơi vẻ mặt người thanh niên. Sơn quay ngoắt lại pho tượng ông già mặc bộ đồ Tweed. Sơn giơ hai tay đặt trên vai ông già.)* Em nhìn đây này *(Sơn lắc mạnh vai pho tượng.)* Ma này. *(Rồi tiến lại pho tượng người thiếu phụ.)* Còn cái bà này nữa. *(Giơ tay dấm mạnh vào giữa ngực pho tượng.)* Ma này. *(Quay lại Thu.)* Em còn sợ nữa không ?

Trong lúc đó, Thu luống cuống chạy theo mà không ngăn nổi Sơn.

THU

Ấy. Đừng, anh. Tội nghiệp.

Sơn đang tiến lại pho tượng người đàn ông đứng tuổi. Chàng lấy dáng điệu một người đánh quyền Anh, giơ nắm tay trước mặt pho tượng.

SƠN

Thế em hết sợ ma chưa ?

THU

Hết rồi. Hết rồi. Em hết sợ rồi. Em hết sợ rồi mà...

SON

hạ tay xuống

Thế thì được. (Sơn cười. Thu cũng cười lây. Một lát.) Bây giờ thế này : chúng mình đi chơi một vòng tất cả building xem sao.

THU

Ờ, phải rồi. Chúng mình đi chơi một vòng. Xem tất cả. Nhiều thứ hay lắm anh ạ. Chúng mình giả vờ là khách mua hàng.

SON

Ngộ nhớ gặp ai thì sao ?

THU

Có ai mà gặp ? Ba em chắc đang ở dưới nhà.

SON

Nhưng ngộ nhớ, bất thành linh...

THU

Khỏi sợ. Ở đây khối chỗ nấp. Anh cứ theo em.

Thu kéo Sơn ra cửa. Hai người đi khuất vào hành lang, tiếng chân nhòa dần vào yên lặng đêm building. Và khi khán giả vừa kịp làm quen với cái không khí vắng lặng căn hàng ngổn ngang những hình nhân gỗ hình thẻ gắn liền vào những dáng điệu mãi mãi không đổi

thay, thì tự căn hàng, giữa đám hình nhân gỗ đó, thoảng nghe có tiếng thở dài. Một cảm giác sững sờ choán trọn khán trường, cảm giác trở thành sững sốt kinh hoàng khi tự giữa đám hình nhân gỗ bất động, bỗng một pho tượng — người đàn ông đứng tuổi khoác chiếc áo mặc trong phòng ngủ bằng lụa xám bóng, người đàn ông đứng tuổi mà Sơn có giấu con dao trong túi — pho tượng người đàn ông đứng tuổi từ từ cử động. Hắn vươn vai — như một người bằng xương bằng thịt, hắn là một người thật —, hắn bước ra khỏi đám hình nhân gỗ, hắn tiến ra phía cửa ngó xa về phía hành lang, quay vào, rút con dao của Sơn ra khỏi túi, ngắm nghía, suy nghĩ. Một lát sau, hắn gật gù dứt con dao vào túi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

lắm bầm

Hừ. Nguy thật. Chút nữa thì nó đâm cả mình. (Một lát.) Thằng lỏi lão thật. Không hiểu nó ở đâu lại đây mà lại có dao... lại có cảnh sát theo chân. Quân này chắc chắn không phải thiện nhân. Mình phải đề phòng mới được. Rắc rối quá. Đang yên thân lại phải đối phó. (Một lát.) Ta tránh đi một lát xem sao.

Người đàn ông đảo mắt nhìn quanh rồi đi lại

phía hậu diện. Hẳn vén tấm màn rồi đi khuất vào bên trong. Căn hàng trở lại vắng lặng. Nhưng chỉ một lát sau, vắng vắng từ đâu không biết — có thể là tự giữa đám đông người gỗ — nhiều giọng nói bỗng cất lên, bắt đầu thì xào xạc như gió chọt nổi trước cơn mưa lớn, sau dần dần rõ rệt giọng thổ giọng kim, hòa âm thành một bản đồng xướng. Nhìn đám hình nhân bất động, nghe bản đồng xướng, đắm chìm trong cái không khí lạnh tái ánh néon, khán giả tưởng như dờn dợn đối diện một lũ người ventriloques im lìm tâm sự với nhau bằng «tiếng bụng». Những thoáng rung dờn dợn đó hợp thành cảm giác kinh ngạc bao trùm toàn thể khán trường, khi khán giả nhận rõ những giọng nói đó chính là giọng nói của đám người gỗ đang lên tiếng phát biểu tâm sự mặc dầu thân xác đã được đóng đinh vĩnh viễn vào những dáng điệu cố định tự thuở thành hình. Người khán giả có thể nghĩ: họ là người gỗ hay người thật, họ đang sống hay đã chết, hay họ là những người bất tử, những người không chịu chết? Trong khi đó, bản đồng xướng vẫn đều đều tiếp diễn, thỉnh thoảng lén vào thánh thót có giọng oanh một thiếu phụ, và trầm hẳn xuống một âm giai, có giọng thổ một cụ già.

ĐÁM NGƯỜI GỖ

đồng xướng

Chúng tôi không chịu chết. Chúng tôi sống mãi mãi. Chúng tôi không có tâm sự. Nói rõ ra, tâm sự của chúng tôi là một tâm sự đại đồng. Tâm sự của những người đã thối chết. Chúng tôi không sợ Địa-ngục bởi chúng tôi phủ nhận Thiên-đường. Chúng tôi không sợ Luân-hồi vì chúng tôi chỉ có một kiếp sống. Một kiếp sống vĩnh cửu trong một dáng điệu vĩnh cửu. Nghĩa là một tư thế sống vĩnh cửu. Một định mệnh bất di dịch. (*Giọng kim.*) Tôi cười nửa miệng, mặt hơi đưa về bên phải, chân đứng thẳng nhưng mềm, hai cánh tay tôi dang ra vừa độ phác họa một cử chỉ chào đón không thân không sợ. Định mệnh của tôi là định mệnh một nữ chủ nhân đón khách đến dự tiệc. (*Giọng thổ*) Tôi nghiêm nghị nhưng cười bằng ánh mắt. Tôi đã gần 70. Tôi có tiền, và đang hưởng nốt phần cuối cuộc sống. Định mệnh của tôi là định mệnh một ông già còn khỏe, ngắm đời và sẵn sàng tha lỗi cho tất cả mọi người. (*Đồng xướng.*) Cứ như thế, mãi mãi không thôi. (*Giọng thổ.*) Đứng nguyên một chỗ mà mãi nguyên. (*Giọng kim.*) Dáng điệu của tôi không thể đi đôi với một bộ đồ du lịch. Xê dịch làm gì? (*Đồng xướng.*) Chúng tôi không chấp không gian. Cho nên chúng tôi không chấp thời gian. (*Tiếng chuông đồng hồ từ đâu vẳng lại. 10 giờ.*) (*Giọng kim.*) Mười giờ. (*Giọng thổ.*) Không

gian của chúng tôi bất động, chúng tôi không cần đồng hồ. (*Giọng kim.*) Tỉnh thoảng, tỉnh thoảng. Nhưng chỉ để trang sức. (*Giọng thổ.*) Cũng được. Một chiếc đồng hồ quả quít nho nhỏ, rất mỏng, bằng vàng 18 carats, sản xuất tại Thụy-sĩ, có dây đeo cũng bằng vàng 18 carats. Một chiếc đồng hồ như vậy bỏ gọn vào túi áo gilet. Để xem giờ uống rượu khai vị. (*Đồng xướng*) Chúng tôi là hạnh phúc. (*Giọng thổ.*) Nghĩ cũng thương cho con bé Thu. Bỗng dưng lại ước với nguyện. Ai xui mà chọn tình yêu? (*Giọng kim*) Định mệnh. (*Giọng thổ*) Nhưng tại sao lại chỉ một đêm. tại sao lại dồn định mệnh vào một khoảng thời gian có hạn? (*Giọng kim.*) Mà... tình yêu là gì nhỉ? (*Giọng thổ.*) Hỏi làm gì. Chúng ta không yêu. Chúng ta không ghét, không ghen không oán, không thù. (*Giọng kim.*) Tôi thì tôi lại thương anh chàng trẻ tuổi. Tôi thấy anh chàng giống như một con thú dữ bị bủa vây. Nó hục hặc, nó xông xáo. (*Giọng thổ.*) Vô ích. Tôi biết nó ước mơ viễn xứ, rừng hoang, nó thèm thuồng những chân trời lạ. Nhưng định mệnh của nó lại là luôn luôn bị ràng buộc vào khoảng không gian hữu hạn 3 chiều. Nó lờng lợn, nó phản kháng. Nhưng vô ích, vô ích. Nó sẽ... (*Giọng kim.*) Thôi, tôi xin cụ đừng tiết lộ sớm. Việc phải đến sẽ đến. (*Giọng thổ.*) Thằng lỏi bày quá. Nó lắc vai tôi. (*Giọng kim.*) Nó đâm cả tôi. (*Giọng thổ.*) Tuổi hai mươi bạo như một con báo dữ. (*Giọng kim.*). Chắc

nó biết chúng ta đã ngừng cảm xúc. (Đồng xướng.) Chúng tôi không biết đau, không biết khổ. (Giọng kim.) Chỉ buồn cười... một chút nữa thì... (Giọng thổ.) Gớm. Lúc đó tôi chỉ mong nó đâm thật. Cho vỡ mặt thằng cha đó ra. (Giọng kim.) Suốt ngày, thằng cha đứng cạnh tôi. Tôi khó chịu quá. (Giọng thổ.) Mà nó đóng kịch cũng khá đấy chứ. (Giọng kim.) Nó bắt chước chúng ta. Nhưng bắt chước làm sao cho nổi ? (Đồng xướng) Kính thưa chư vị quân tử hiện diện nơi đây, nhân danh những người không chịu chết, chúng tôi long trọng tố cáo một hành vi bỉ ổi, một hành vi giả mạo, của một thằng người thật, một thằng người bằng xương bằng thịt. Chúng tôi không rõ tên nó là gì, không biết nó ở đâu lại. Nó là một gã đàn ông đã đứng tuổi, mình khoác một cái áo choàng lụa xám bóng mặc trong phòng ngủ. Mặt trời mọc lên là nó giơ tay chân, đứng yên bất động, trắng trợn mạo danh, mập mờ đánh lộn khách hàng, ra cái điều ta đây cũng trong hàng ngũ những người không chịu chết. Nhưng... mặt trời vừa lặn là nó sục sạo hết căn hàng này đến căn hàng nọ, bỏ phăng mặt nạ bất tử, để ăn để uống để một mình làm đủ mọi việc của một con người khổ nạn có sống có chết. Nó là một ký sinh trùng sống nhờ danh nghĩa chúng tôi, sống nhờ đồ hộp siêu thị. Nó là một con chuột... (Giọng kim.) Khế chứ. Ngộ nhỡ nó nghe thấy. (Giọng thổ.) Nó đi rồi. Vội lại...

nghe làm sao được ? Tiếng nói của chúng ta, nó nghe làm sao được. Tiếng nói của chúng ta, chỉ những người ở thế giới chúng ta, những người không chịu chết, chỉ chúng ta mới bắt kịp tần số. (*Giọng kim.*) Nó sẽ quay trở lại. Tôi sợ cho anh chàng Sơn. (*Giọng thổ.*) Định mệnh. Biết làm sao. (*Đồng xướng.*) Định mệnh là một dòng sông. Dòng sông sẽ chảy vào nơi rồn bề. Quân bắt kiến, Hoàng-hà chi thủy thiên thượng lai bồn lưu đảo hải bất phục hồi. (*Giọng thổ.*) Một căn hàng siêu thị. Sáu thước trên tám thước. (*Giọng kim.*) Một ám ảnh thời gian. Một đêm, chưa trọn một đêm. Mặt trời lặn rồi mặt trời mọc. (*Đồng xướng.*) Và một con chuột siêu thị đứng tuổi. Và một lưỡi dao. Định mệnh. (*Giọng kim.*) Thôi... đừng tiết lộ sớm. Vô ích. Dòng sông sẽ chảy vào nơi rồn bề. (*Đồng xướng.*) Hoàng-hà chi thủy thiên thượng lai bồn lưu đảo hải bất phục hồi.

Và cùng với câu thơ họ Lý...

MÀN TỪ TỪ HẠ.

HỒI II

Khoảng một tiếng đồng hồ sau. Vẫn trong căn hàng lúc này, vắng lặng, không một người — ngoại trừ lũ người gỗ bất động. Có tiếng chân ngoài hành lang đi về phía căn hàng. Cửa mở. Sơn và Thu vào.

THU

Chà. Mọi dữ. Em đã bảo là cứ leo bừa lên thang máy...

SƠN

Đâu có được. Ba em nghe thấy thì chết. Mà... trèo có mấy tầng lầu, đã ăn thua gì mà mỗi.

THU

Bảy tầng.

SƠN

Bảy tầng. Cao quá nhỉ. (Một lát.) Bảy tầng. Một thang máy. Một thang chân.

THU

Và hai cửa ra vào. Cửa chính đang trước...

SƠN

đổi nét mặt, chú ý

Còn cửa nữa à ?

THU

Còn cửa sau nữa. Nhưng phải qua phòng ba em. (*Một lát.*) Anh yên trí đi. Không ai mò vào đây được đâu. Không sợ ai quấy nhiễu mình đâu.

SƠN

một mình

Không ai mò vào được. Hừ. (*Với Thu.*) Như vậy chui ra cũng khó, em nhỉ.

THU

Ra làm gì ? Chúng mình ở lại đây cho trọn đêm nay. Em chỉ cần có vậy thôi mà. Đêm nay tất cả building này là của anh của em. (*Một lát.*) Anh không thích ở đây à ?

SƠN

Thích chứ. Anh có thể ở đây suốt đời.

THU

Anh thấy không. Không thiếu một thứ gì.

SƠN

Nhưng nếu lại được ra vào thông thả nữa, thì nhất. (*Một lát.*) Ở đây, anh thấy như bị giam bị trói bị dồn vào một góc nhà tù. Anh thấy như bị đẩy vào giữa một vòng vây, vòng vây thắt chặt dần dần. (*Chợt.*) Thu... Lúc nãy em có hỏi anh là ai, em muốn biết tại sao anh lại vào đây, tại sao anh lại mặc bộ đồ này. Em có muốn biết nữa không? Em có muốn anh trả lời không?

THU

Sao anh không trả lời ngay lúc nãy?

SƠN

Lúc nãy khác. Bây giờ khác.

Trong yên lặng đột nhiên ngưng trệ, ánh mắt Thu và Sơn nhìn nhau gắng tô đậm nét một thoáng hiện đầu đây, mảnh mai, dòn dợn, vui vui.

THU

như nói một mình

Lúc nãy khác. Bây giờ khác. Em cũng thấy như vậy. Em thấy như đang đi trong sương mù. Em không muốn hỏi. Em không muốn biết. Em chỉ muốn... như thế này... mãi mãi.

Tiếng chuông đồng hồ cắt ngang lời nói của

Thu. 11 tiếng thật đều và rõ trong yên lặng. 11 giờ. Thu và Sơn đứng sững, dư âm bước chân chắc nịch của giờ và phút xê dịch thấm dần vào tận vùng tâm thức, cả hai chợt linh cảm thấy tầm quan trọng của từng mốc thời gian cảm đều và gọn trên hành trình diễn tiến một chiều của định mệnh.

SƠN

như nói một mình

Tiếng chuông đồng hồ.

THU

Căn bên kia bán đồng hồ mà. (Bỗng nắm chặt tay Sơn.) Anh Sơn, anh có thấy gì khác không? Tự nhiên em thấy dờn dợn.

SƠN

Có gì mà dợn ? Đồng hồ vẫn chạy. Mỗi giờ đánh chuông một lần. Bây giờ là 11 giờ. 11 giờ đêm, Có gì khác đâu ?

THU

Nhưng trước kia... trước kia nó có đánh chuông đâu ?

SƠN

Đồng hồ thì phải đánh chuông chứ. Chắc là có mà em không để ý.

THU

Có thể là như vậy. Có thể là trước kia em không để ý. Nhưng bây giờ khác. Bây giờ thì em thấy là phải để ý đến từng giây từng phút đi qua. Sắp sửa nửa đêm. Sắp sửa hết đêm rồi, anh ơi. Mình phải làm gì bây giờ.

SƠN

Mình đợi nửa khuya.

THU

Đề làm gì, anh ? mà tại sao lại phải đợi nửa khuya ?

SƠN

Đợi nửa khuya để bắt đầu. Thu ạ, anh quen lệ mất rồi. Nơi anh ở thường bắt đầu mọi việc từ lúc nửa khuya, khi tiếng kiếng tắt đèn chấm dứt, khi cửa phòng khóa trái, khi chỉ còn ánh đêm lọt qua khe trần song cao quá tầm tay. Khi..

THU

nắm tay Sơn

Anh Sơn...

SƠN

Em không muốn nghe nữa. Em sợ.

Thu chưa kịp trả lời thì tự ngoài hành lang

nghe đã có tiếng chân người di động về phía căn hàng, dừng lại nơi cửa. Yên lặng. Một lát sau...

TIẾNG NGƯỜI GÁC

Jane... Con Jane có trong này không? (*Một lát. Rồi có tiếng đập cửa.*) Jane. May đâu rồi... Giờ này, chưa đi ngủ, còn lang thang chết rấp ở đâu? Con ranh (*Một lát.*) Trước sau rồi cũng đến giống con mẹ mày thôi.

Tiếng chân lại di động, xa dần, mất hút. Một lát sau.

THU

nói trong hơi

Ba em. Nguy quá.

SƠN

Ông đi rồi.

THU

Em phải xuống dưới nhà một chút.

SƠN

Cứ ở đây không được sao?

THU

Không được đâu. Em mà không xuống thì

thế nào ba em cũng mò vào tận đây cho mà xem. Ba em biết em hay vào đây mà. Em xuống một chút, rồi em lại lên ngay. Anh đợi em.

SƠN

Thu lên ngay. Anh đợi Thu.

THU

Em lên ngay mà. Em đi nhé.

Thu quay đi. Sơn như lưỡng lự. Và khi Thu vừa ra đến cửa...

SƠN

Thu.

Thu dừng lại. Sơn tiến tới. Yên lặng kéo dài một lát. Giọng Sơn khi nói tiếp như đượm vẻ ngập ngừng.

Thu... lên ngay nhà. Anh ở đây... có một mình.

Thu ra, khép nhẹ cánh cửa. Sơn đứng lặng nhìn theo rồi cúi đầu suy nghĩ. Một lát sau, như chợt nhớ ra một điều gì, Sơn quay ngoắt lại, tiến nhanh về phía đám người gỗ. Bỗng giật mình đứng sững. Đến mãi bây giờ, Sơn mới nhận thấy sự vắng mặt của pho tượng người đàn ông đứng tuổi mà Sơn đã giấu con dao trong túi áo. Sơn hốt hoảng thọc tay vào túi những pho tượng khác. Rồi lùi lại.

SƠN

lầm bầm

Lạ thật.

Chàng đảo mắt nhìn về phía hậu viện, rồi giốn bước từ từ tiến lại bức màn. Chàng giơ tay nhưng chưa kịp đụng tới bức màn thì màn đã chột vén lên: người đàn ông đứng tuổi khoác chiếc áo robe de chambre bằng lụa màu xám bóng bất thần xuất hiện. Sơn lùi lại ba bước. Yên lặng.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi đây. Cậu muốn tìm tôi.

SƠN

cố gắng định thần

Ông... ông là ai ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Là người. Bằng xương bằng thịt. Như cậu. Đây cậu xem. Tôi cũng nói được. Như cậu.

SƠN

Tôi biết rồi. Ông cũng như tôi. Nhưng tôi hỏi ông là ai, là thế nào ở trong này.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu tò mò quá. Không nên hỏi. Có ai trả lời

minh đâu ?

SƠN

Ông định giấu tôi ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

điềm nhiên

Không.

SƠN

Vậy ông muốn gì ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Trước kia... đã lâu lắm, tôi cũng muốn nhiều thứ lắm. Có tiền. Có tình yêu chẳng hạn. Nhưng bây giờ, bây giờ thì thú thực với cậu, tôi hết muốn rồi. Đây cậu xem... Bao nhiêu quần áo la liệt khắp căn hàng mà tôi đã chỉ chọn một cái robe de chambre khiêm tốn, một cái robe de chambre màu xám dịu. Cậu nhìn xem. Tôi có thể mặc một bộ lễ phục như cậu. *(Người đàn ông vừa nói vừa tiến dần lại phía Sơn lúc bấy giờ đang ngo ngẩn đứng lặng nhìn người đàn ông.)* Xin lỗi, cậu đeo ngược cái noeud. *(Sửa lại chiếc noeud đen của Sơn.)* Tôi vừa nói gì nhỉ.

SƠN

Ông vừa nói rất nhiều. Nhưng ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Ông muốn gì ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

nếu không đề ý đến lời của Sơn

A. Tôi nhớ ra rồi. Tôi đang nói về bộ lễ phục. Mặc bộ lễ phục, một buổi chiều mát trời, phải mang một tâm trạng chờ đợi. Nghĩa là mong muốn một cái gì xảy ra. Một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên giữa hai ly rượu. Một câu chuyện bằng quơ giữa hai nhịp khiêu vũ, câu chuyện bằng quơ mà người nói chuyện lại nói cả bằng đuôi con mắt. Tâm trạng đó... cái mong muốn đó, tôi không có... tôi hết có. (*Một lát.*) Tôi cũng có thể, mặc một bộ đồ Tweed... (*Chỉ pho tượng ông già.*) Như ông cụ này. Nhưng... tôi chắc hiện thời trong tôi cũng không thể hiện hữu cái muốn nhỏ bé của một ông cụ 70, cái muốn làm dỏm dối già, đợi giờ uống rượu khai vị... Tôi...

SƠN

hơi mất bình tĩnh

Xin lỗi... Tôi không hiểu ông nói gì cả.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi không ngạc nhiên lắm. Vì tôi có cảm tưởng rằng lời nói của tôi không được giản dị.

SƠN

Nhưng ông thì ông phải hiểu lời nói của tôi chứ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu nói lưu loát lắm. Tôi có được nghe cậu nói chuyện với cô Thu. Cậu nói giỏi lắm. Chính tôi nghe cũng thấy xuôi tai.

SƠN

Đó là chuyện riêng của chúng tôi. Ông không cần phải có ý kiến.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

có vẻ suy nghĩ

Chưa hẳn là như vậy.

SƠN

Tôi không hiểu ông định nói gì.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi muốn nói là giữa riêng và chung khó phân biệt lắm.

SƠN

dẫn giọng

Ông nói sao? Khó phân biệt à? Nếu cần tôi sẽ phân biệt hộ cho ông.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu nên giữ bình tĩnh. Lời nói của tôi không có ẩn ý. Mà đối với cậu, tôi cũng không có ác ý đâu. Trái lại...

SƠN

Vậy ông muốn gì ? Ông muốn gì ? Từ nãy tôi vẫn chưa hiểu ông muốn gì.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

như chợt nghĩ ra

Tôi tìm ra rồi. Tôi biết tôi muốn gì rồi.

SƠN

Xin ông cứ cho nghe.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi muốn nói. Nói. Có thể thôi. Tôi thêm nói chuyện với một người khác. (*Gật gù.*) Thì ra là như vậy. Bây giờ mới hiểu tại sao tự nhiên tôi lại có thiện cảm với cậu. Chỉ vì được nói chuyện. Được đối thoại. Có thể thôi. Cậu có biết lúc nãy, trước khi gặp cậu, nhất là lúc chiều khi thấy cậu len lén đứng chen vào lũ tượng gỗ, đứng cách tôi có vài thước tôi đã nghĩ gì không ? Tôi moi óc, cố tìm mọi cách để... để đẩy cậu ra khỏi toà lâu này.

Người đàn ông cất tiếng cười — tiếng cười lạ lùng bởi miệng có cười mà tiếng cười như vừa ra khỏi miệng đã tắt ngấm trong yên lặng của căn hàng. Dứt tiếng cười...

Xin lỗi, tôi cười... tôi cười tôi. Mà đừng ngạc nhiên, tôi quen cười như vậy. Ở đây kỳ tiếng động. (*Một lát!*) Tôi đang nói gì nhỉ.

SƠN

Ông đang nói chuyện...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Đúng. Đúng rồi. Tôi đang nói chuyện. Tôi đang đối thoại với cậu. Là thật, chỉ cần dăm ba phút chuyện trò với một người khác mình, với cậu, là tôi lại thấy trong tôi thay đổi hoàn toàn.

SƠN

Nghĩa là ông hết muốn đuổi tôi ra khỏi nơi đây.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Hiện giờ là như vậy.

SƠN

Như vậy là lát nữa ông vẫn có thể thay đổi ý kiến.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Thì đến lúc đó sẽ hay. Tôi sẽ báo cho cậu biết trước mà.

SƠN

Cám ơn. (*Đổi giọng.*) Và ông tin rằng tôi sẽ ngoan ngoãn cúi đầu rút khỏi nơi đây. Sau khi chào ông. Chào kính. (*Một lát.*) Ông có biết tôi định làm gì không ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Không.

SƠN

Văng tục.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

điềm nhiên

Văng tục. Sao lại văng tục ?

SƠN

Ông không biết tại sao à ? Thật tình ông không biết tại sao à ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Không. Tôi nói thật đấy. Không. Tôi không hiểu cậu.

SƠN

Thế thì đây, ông nghe cho rõ nhé (*Đổi giọng.*) Ông có thấy là từ nãy đến giờ ông nói như bố người ta không ?

Người đàn ông ngửa mặt há miệng, yên lặng cả cười. Một lát sau.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Bố người ta. Nói như bố người ta. Được lắm. Được lắm. Cậu nói nghe được lắm. (*Một lát.*) Tôi

không giận cậu đâu mặc dầu tôi biết cậu vừa nặng lời với tôi. Đối thoại thì phải vậy chứ biết làm sao ? Đối thoại vui thật. Có những ý nghĩ. Rồi lại phát biểu những ý nghĩ đó ra bằng những ngôn từ. Rồi lại được nghe một người khác dùng những ngôn từ mà mình vừa sử dụng để tung lại một loạt ý nghĩ trái ngược với những ý nghĩ mình vừa phát biểu, để đối chọi với mình. Cứ như thế, liên miên lan man, mãi mãi không thôi, bất phân thắng phụ. Vui thật. Thật không khác gì một cuộc so gươm giữa hai kiếm khách ngang tài, kẻ ra chiêu thức tấn công, người đối thủ lập tức nghĩ ra chiêu thức đối phó. Đường gươm đi lại, kẻ tung người hứng. Có khác gì cuộc đối thoại hiện giờ giữa cậu và tôi. (Một lát.) Cái khổ của con người là cứ thấy ý nghĩ ùn lên trong óc, chật ních trong đầu, mà không tìm được cơ hội phát biểu ra ngoài. Tôi thấy thật có giống như đồng áo quần thời hợp thời trang ứ đọng trên mặt quầy hàng bán đại hạ giá, ngày càng thời hợp thời trang, ngày càng ế đọng.

Từ nãy Sơn vẫn trở mắt nhìn người đàn ông thao thao bất tuyệt. Sơn thoáng nghĩ đang đối diện một người điên. Nhưng chàng lại nghĩ thêm rằng chẳng có lẽ, vì hẳn đâu có tổ vè gì mất trí trong dáng điệu và cử chỉ. Người đàn ông vẫn tiếp tục.

Chắc cậu nghĩ rằng vẫn có thể nói ra được

chứ. Nói một mình. Thì suốt ngày đêm, trong bao nhiêu năm nay, tôi vẫn chỉ có làm bầm một mình. Nghĩa là độc thoại. Nhưng chơi cái trò độc thoại này cũng tốn công phu lắm cậu ạ. Tôi không dám nói ngoa, tôi chắc chơi cái trò đó thì không một ai có thể qua mặt được tôi đâu. Đây nhá, trước hết kẻ chơi trò độc thoại phải tập cách tự phân làm hai, rõ rệt như trắng với đen, như đêm với ngày. Rồi cũng phải tung phải hứng, phải xướng phải họa. Một mình. Một mình. (*Một lát.*) Nhưng rút cuộc không đi đến đâu cả. Không đi đến đâu cả. Đây nhá, ý nghĩ của mình tung ra. Rồi cũng lại chính ý nghĩ đó, nguy trang đi cho lạ mặt, dội ngược lại vào chính mặt mình. Đó, độc thoại. Cậu thấy có nhầm không. Có khác gì soi gương làm dáng mình lại gặp mình. Có khác gì nhìn vào lòng suối để rồi tự mê tự hoặc đuổi theo hình bóng của mình. Có khác gì làm lại cái việc vô ích của Đức Chúa Lời tốn hao đất bụi, phí phạm sinh khí... mà lại lấy ngay hình tượng của mình làm mẫu để nặn ra ông cụ Adam. Tự chung đơn chiếc vẫn hoàn đơn chiếc. Nghĩa là... đối diện một ông Trời lớn rút cuộc chỉ là một lũ trời con.

Lại lặng cười. Rồi nhìn Sơn lúc đó đang ngần ngơ trở mắt nhìn mình.

Kìa, thế nào cậu. Nói đi chứ. Nói chuyện tiếp đi chứ. Sao lại đứng ý ra thế này?

SƠN

lúng túng như vừa tỉnh giấc

Nói chuyện, chuyện gì? tôi không hiểu ông nói gì cả.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Dĩ nhiên. Nhưng không sao. Có điều đáng buồn là... câu chuyện giữa cậu và tôi không khéo lại trở thành câu chuyện giữa tôi và... tôi, nghĩa là lại độc thoại.

SƠN

Tôi vẫn không hiểu.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

lắc đầu

Bây giờ tôi mới thấy rõ nỗi khổ tâm của những bậc kiếm khách thời xưa xách gươm đi vào thiên hạ để chỉ mưu cầu bại. (*Một lát.*) Thôi cũng được. Chúng ta nói chuyện khác vậy. Tôi nhường cậu nói trước. Cậu muốn nói gì thì nói đi.

SƠN

Tôi chỉ cần hỏi ông hai việc.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Từ từ chứ. Chúng ta còn nhiều thì giờ. Quá nhiều thì giờ. Việc thứ nhất đã.

SƠN

Tôi muốn biết ông là ai. Ông là thế nào ở đây.

Người đàn ông lại há miệng cười. Một lát sau.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu đã hỏi việc đó rồi mà.

SƠN

Và ông chưa trả lời dứt khoát.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi đã trả lời đâu mà cậu bảo là chưa dứt khoát.

SƠN

Vậy thế ông là ai ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Nếu tôi trả lời rằng tôi cũng giống như cậu thì cậu có tin không ?

SƠN

Như tôi là thế nào ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu thế nào thì cậu phải biết chứ.

SƠN
ngắm nghĩ

Chả có lẽ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Đó, cậu đâu có tin? Ngay như tôi có nói thật, cậu vẫn bán tin bán nghi. Vậy cậu hỏi làm gì ?

SƠN

Thì tôi tin thế đếch nào được ông? Tôi biết ông là ai mà tin ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu không biết tôi nhưng tôi thì tôi biết cậu. Cậu lên vào đây. Rồi lại hóa trang làm pho tượng gỗ. Mà lại có cảnh sát theo đuôi. Tôi biết cậu. Biết rõ. Đối với tôi, cậu ở ngoài ánh sáng. Còn đối với cậu thì tôi lại hoàn toàn ở trong bóng tối. Cậu xem. Cậu mới ra chiêu đầu mà tôi đã chiếm thượng phong. (Cười.)

SƠN

Sốt ruột. Sốt ruột. Bộ ông tưởng che mắt được tôi sao? Bộ ông tưởng tôi không đoán được ông là hạng người nào à?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu cứ đoán xem thử có đúng...

SƠN

Ông cũng như tôi. Cũng lên vào đây như tôi. Cũng sợ cớm như tôi, nghĩa là chẳng khác đếch gì tôi cả.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Có thể. Có thể.

SƠN

Chắc chắn.

Yên lặng một lát. Rồi...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu muốn biết rõ sự thực không? Dễ lắm. Cậu cứ đi xuống dưới nhà kêu cảnh sát lên đây. Coi xem ai sợ cảnh sát. (Một lát.) Cậu không kêu? Hay để tôi kêu hộ? Cảnh sát sẽ lên ngay mà. Tôi kêu ngay nhà. Thế nào? (Một lát.) Đấy cậu xem, tôi vẫn chiếm thượng phong. Nói chuyện khác đi... Việc thứ hai là việc gì?

SƠN

tiến lại

Việc thứ hai là...

Có một vẻ gì toát ra trong dáng điệu. Sơn khiến người đàn ông lùi lại. Hắn thọc tay vào túi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

rút con dao ra, con dao của Sơn

Việc thứ hai là việc này, có phải không, cậu?

Sơn.Ừng người. Một lát sau.

SƠN

Con dao đó của tôi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu muốn đòi lại con dao này.

SƠN

Tôi nhắc lại : con dao đó của tôi. Ông nghe rõ chưa.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Rõ. Rõ. Nhưng... hiện giờ nó lại ở trong tay tôi. Nếu tôi trả lại cậu thì hóa ra... hết chuyện à?

SƠN

Sao lại hết chuyện? Mà tôi không dờ dẩn với ông nữa. Tôi hỏi ông : ông có trả tôi con dao không?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Đó là cái việc thứ hai của cậu có phải không?

SƠN

Đúng. Và là việc cuối cùng.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Đó. Vì vậy mà tôi đã nhất định.

SƠN

Nhất định gì. Nói coi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Giữ con dao. Nhất định giữ. Đề còn có chuyện
đòi co với cậu chứ.

Sơn trừng trừng nhìn người đàn ông. Và qua giọng nói, ngôn ngữ và dáng điệu, trong Sơn lần lần xuất hiện một con người lạ, một thứ con trai sớm mất ngày thơ, lớn lên trên vỉa hè đường thành thị, trưởng thành trong lòng những hẻm tối, những Viện Tế Bần và Nhà Trùng Giói.

SƠN

Nhịn cha hết nổi rồi. (Vừa nói vừa tiến lại.)
Nhất định hả. Nhắc lại coi. Nhắc lại coi.

Người đàn ông vẫn đứng nguyên vị. Nhưng khi cất tiếng trả lời, giọng hắn đột nhiên cũng thay đổi, giờ đây, bỗng giống hết giọng Sơn.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Coi chừng, nhô con.

Sự thay đổi đột ngột nơi người đàn ông làm

Sơn đứng sững. Nhưng liền sau đó, giọng người đàn ông trở lại như cũ, điềm đạm, từ tốn.

Cậu thấy không. Cái thứ ngôn ngữ đầu đường xó chợ mà cậu vừa sử dụng đầu có lạ đối với tôi? Nếu cần, tôi vẫn có thể tiếp chuyện cậu bằng cái ngôn ngữ đó... rất lâu. Nhưng tôi không thích như vậy. Đối với tôi, nó nhắc nhở đến cả một dĩ vãng mà tôi muốn quên, mà tôi đã quên... mà tôi tưởng đã quên... trước khi gặp cậu. (Một lát.) Ta nói chuyện như lúc nãy thì hơn. Cậu đồng ý chứ?

SƠN

cười gằn

Không phải chọc búa gì mà mặc cả. Đưa con dao đây.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu nên cẩn thận. Con dao hiện đang ở trong tay tôi. Mà tôi.. thì tôi lại biết sử dụng nó, đã sử dụng nó khá nhiều lần, chắc chắn là nhiều lần hơn cậu.

Sơn xống lại. Người đàn ông lùi hai bước, tay phải chữa con dao ra phía trước, thủ thế. Hai người nhìn nhau. Trong yên lặng căng thẳng tỏa xuống căn hàng, bắt chợt dội vào tiếng thang máy đi lên. Tiếp theo là tiếng chân người, tiếng nói chuyện giữa ít nhất là hai

*người, người gác và một người lạ. Ổn do
dừng lại trước cửa căn hàng.*

TIẾNG NGƯỜI GÁC

Căn này bán đồng hồ. Căn này bán quần áo.

TIẾNG NGƯỜI LẠ

Bán quần áo...

TIẾNG NGƯỜI GÁC

Ông có cần vào xem không ?

TIẾNG NGƯỜI LẠ

Ờ...ờ...

*Sơn nhìn quanh quần. Rồi tiến về phía hậu
diện.*

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

vẫn điềm tĩnh

Không được đâu. Vào trong đó không được
đâu.

SƠN

hơi linh quánh

Đâu ? Chạy đâu ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Bình tĩnh. Cứ bình tĩnh. Theo tôi.

Dứt lời, người đàn ông đã đứng lẫn vào đám người gỗ, Sơn nhẹ bước theo sau. Trong phút chốc, cả hai trở thành hai pho tượng gỗ, mỗi người một dáng điệu đặc biệt, thích hợp với bộ đồ mặc trên người. Vừa lúc đó...

TIẾNG NGƯỜI LẠ

Vào thì vào.

Cửa mở, người gác và một người cảnh sát bước vào.

NGƯỜI GÁC

Đấy, ông xem.

Nhưng người cảnh sát đang sững sờ nhìn đám tượng gỗ.

NGƯỜI CẢNH SÁT

chỉ đám người gỗ

Cái gì...

NGƯỜI GÁC

cười ngất

À... người gỗ. Người gỗ cả đấy mà.

NGƯỜI CẢNH SÁT

Gớm... tôi cứ ngỡ là người thật. (Một lát.)
Giống quá nhỉ. (Đập vào vai pho tượng ông cụ

già.) Này, trông ông cụ này mà xem. Ai dám bảo là người gỗ. (Chỉ người đàn ông lúc đó đang sưng người bất động trong dáng điệu rất mực phong lưu của một người đứng tuổi đang lựa một cuốn sách để đọc trước khi lên giường đi ngủ.) Lại còn cái ông kia nữa. Hà... tôi đánh cuộc với ông... (Vừa nói vừa tiến lại phía người đàn ông đứng tuổi.)

NGƯỜI GÁC

không để ý đến lời người cảnh sát
À...

NGƯỜI CẢNH SÁT

quay lại

Cái gì, ông gác?

NGƯỜI GÁC

Hỏi cho biết. Thế cái thằng nhỏ đó nó làm gì mà các ông lung bắt dữ vậy?

NGƯỜI CẢNH SÁT

Còn phải lung gì nữa? Nhất định là nó trốn ở trong này rồi. Mai, sáng sớm mai, ập vào là ăn chắc.

NGƯỜI GÁC

Nhưng nó làm gì mà ghê vậy?

NGƯỜI CẢNH SÁT

Giết người.

NGƯỜI GÁC

Úi. Giết ai vậy ?

NGƯỜI CẢNH SÁT

Lão gác Nhà Trưng Giỏi.

NGƯỜI GÁC

Chà nguy hiểm quá. Thế nó làm gì ở đó mà lại giết người ?

NGƯỜI CẢNH SÁT

Du đãng. Bị giữ ở đó rồi chẳng hiểu sao phát khùng lên, lụi ngay một dao vào bụng lão gác.

NGƯỜI GÁC

Kinh quá nhỉ. (Một lát.) Thế này thì phải đề phòng mới được.

NGƯỜI CẢNH SÁT

Ông làm gì mà phải đề phòng.

NGƯỜI GÁC

Thì tôi cũng là gác dan mà.

NGƯỜI CẢNH SÁT

cười

Bộ ông tưởng ai làm gác dan cũng bị đâm à ?

NGƯỜI GÁC

Ờ... ờ...

NGƯỜI CẢNH SÁT

bỗng nhìn thấy tấm màn hậu điện

Ấy... còn cái này. (*Tiến lại bức màn.*) Trong này có gì không đây ?

NGƯỜI GÁC

Ông cứ vào mà xem. Phòng thử quần áo đấy mà. Ông cứ kéo tấm màn ra mà xem.

NGƯỜI CẢNH SÁT

tay cầm tấm màn

Ông vào với tôi.

NGƯỜI GÁC

Ông có súng thì cứ vào. Tôi đứng ở ngoài này được rồi. Chẳng chơi đại. Ngộ nhớ...

Người cảnh sát kéo mạnh tấm màn rồi lùi lại vài bước, tay lăm lăm đặt vào bao súng. Một lát.

NGƯỜI CẢNH SÁT

nhìn vào trong

Chẳng có mẹ gì cả. (*Tiến sát tấm cửa kính nhìn ra ngoài trời.*) Cao quá nhỉ. (*Nhìn quanh*

quần rồi lấy tay ấn vào tấm kính.) Mỏng mảnh quá. Vô phúc trượt chân mà vô phải tấm cửa này thì thật là số ần may. (Đi ra, kéo tấm màn lại.) Thế này thì có mà chạy lên tầng trời. (Lại nhìn quanh.) Gớm, lắm quần áo quá.

NGƯỜI GÁC

Đủ kiêu. Đủ kiêu mà.

NGƯỜI CẢNH SÁT

Ấy thế mà còn thiếu đấy.

NGƯỜI GÁC

Thiếu gì ?

NGƯỜI CẢNH SÁT

Thiếu bộ đồ... cảnh sát. (Cả hai cùng cười, rất vô duyên. Một lát sau.) Còn lâu nào nữa không, ông gác ?

NGƯỜI GÁC

Đây là lầu chót. À... ông có cần xem căn bên cạnh không ? Căn bán đồng hồ.

NGƯỜI CẢNH SÁT

Thôi, chả cần. Đợi sớm mai chắc ăn hơn.

NGƯỜI GÁC

Ông nói sớm mai, chắc là lối 6 giờ, 6 rưỡi, có phải không ông ?

NGƯỜI CẢNH SÁT

7 giờ đúng. Có lệnh rồi. Đúng 7 giờ. Không sớm. Không chậm.

NGƯỜI GÁC

Ô. Thế thì rắc rối quá. Đúng 7 giờ thì mở cửa hàng ra sao ?

NGƯỜI CẢNH SÁT

Cửa hàng cũng xếp lại.

NGƯỜI GÁC

Ghê quá nhỉ. (Một lát.) À... ông này... (Ngần ngừ.) Theo tôi thì có lẽ nên xuống dưới nhà soát lại một lần nữa. Cho nó chắc. Dưới đó còn cái cửa sau.

NGƯỜI CẢNH SÁT

Cái cửa sau cạnh buồng ông chứ gì ? Ông đừng lo. Có người gác ở ngoài rồi.

Người gác và người cảnh sát ra. Cửa mở rồi khép. Tiếng chân và tiếng thang máy xa dần. Người đàn ông và Sơn cũng dần dần trở lại bình thường. Cả hai bước ra khỏi đám người gổ. Bằng Sơn ngửa mặt cười, lối cười yên lặng của người đàn ông đứng tuổi. Một lát sau, trong khi người đàn ông còn đang ngạc nhiên nhìn Sơn...

SƠN

Tưởng gì. Hóa ra cha nội cũng ngán cảnh sát như tôi vậy. Thế là hòa cả làng nhà.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Đúng. Hòa cả làng. Cậu đoán đúng.

SƠN

Vậy thì từ nay trở đi, tôi xin cha nội ăn nói cho nó dễ nghe một chút, nghe.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

đút tay vào túi áo

Cậu quên...

SƠN

Con dao hả? (*Cười.*) Bây giờ thì hết cần rồi. Cha nội cứ giữ hộ cho. Dao đối với tôi vô ích mà.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Sao lại vô ích? Tôi vẫn có thể...

SƠN

Đâm tôi hả? (*Phanh áo, ưỡn ngực.*) Đâm đi. Cha nội cứ đâm đi cho được việc. Đàng nào thì sớm mai thằng này cũng bị nhúp mà. Thế nào? Không đâm hả? Hay là xuống kêu cảnh sát lên đây. Gớm, lúc nãy cha nội làm tôi rét quá. Thế nào? Cũng không kêu? Khó quá. Khó quá.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

rút tay ra

Cậu chiếm thượng phong mất rồi.

SƠN

Chẳng thượng hạ cái con mẹ gì cả. Cha nội tính sao cho tôi bây giờ ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tính cho cậu ? Tại sao tôi lại phải tính cho cậu nhỉ ? Việc riêng của cậu mà.

SƠN

cười

Cha nội lại vợ vẫn rồi. Thằng này thì còn mẹ gì nữa mà riêng với tư ? Mà... lúc nãy cha nội nói gì cha nội còn nhớ không nhỉ. Cái gì riêng với chung ấy mà. Giữa riêng và chung khó phân biệt lắm. Đúng như vậy. Cha nội tính cho đàn em là cha nội tính cả cho cha nội nữa đó.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Gì mà kỳ cục vậy ?

SƠN

sống giọng

Không có gì kỳ cục cả. Bộ cha nội hết muốn làm ăn ở đây rồi sao ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

À... tôi hiểu. Nói tiếp đi.

SƠN

Nói chứ. Nói mạnh chứ. Đàn em hết ngân rồi, cha nội ơi. Sớm mai, đàn em bị nhúp là đàn em nói hết ạ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi biết. Tôi biết.

SƠN

Ông không tin hả?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tin chứ. Có điều là tôi không ngờ.

SƠN

Không ngờ cái gì?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi không ngờ rằng cậu lại nhanh trí như vậy. Cậu lật ngược tình thế. Cậu chuyển bại thành thắng. Tôi khen cậu đó.

SƠN

Thôi, cha.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Thôi được rồi. Bây giờ ta đi thẳng vào vấn đề.

Tóm lại, cậu muốn tìm một chỗ an thân.

SƠN

Đây là giang sơn của đại ca. Em chỉ muốn nhờ đại ca một chỗ làm ăn.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Kể ra thì cũng không phải là dễ.

SƠN

Thì cũng như là đại ca...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi khác. Cậu khác.

SƠN

Khác cái mẹ gì.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi vào đây không ai biết. Tôi ở đây không ai hay. Còn cậu thì rắc rối quá.

SƠN

Thì có rắc rối mới phải nhờ đến đại ca.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu để yên tôi nghĩ xem sao.

Người đàn ông nheo mắt nhìn Sơn, gật gù suy nghĩ. Một lát.

SƠN

Thế cha nội ở đây đã lâu chưa ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cũng khá lâu. (*Một lát.*) Tôi chắc người ta quên tôi rồi.

SƠN

Người ta không quên đâu, không bao giờ quên đâu, cha nội ơi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Mười năm rồi còn gì.

SƠN

sửng sốt

Nhiều ? Ông nói bao nhiêu năm ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Mười năm.

SƠN

Cha mẹ ơi, mười năm ! Lúc đó tôi mới lên tám.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Lúc đó... lúc đó...

Rồi bật tiếng, trông mặt xa ra, lạc hẳn vào vùng dĩ vãng. Sơn đứng lặng nhìn người đàn

Ông. Sơn nghĩ rằng vùng dĩ vãng đó chắc là phải có động nhiều phút sống không thường có vị mặn của nước mắt, vị nồng của máu và những khuôn mặt đàn bà, những phút sống mà đêm đêm bó gối nơi góc một căn phòng ẩm tối Nhà Trùng Giời, nhìn qua khe song hướng về một vài vì sao xa lạ, Sơn vẫn hằng ước mơ muốn sống. Giờ đây nỗi ước mơ quen thuộc nhưng mơ hồ đó đang dần dần nhập nhục : người đàn ông đứng tuổi vụt lớn lên trong tưởng tượng của một người con trai xấp xỉ trưởng thành. Ở hẳn toát ra một ma lực quyến rũ mà Sơn không hề cưỡng lại, mà Sơn để mặc cho toàn thể con người chuỗi theo. Yên lặng kéo dài. Và khi lên tiếng giọng Sơn đã thay đổi, đã thấy đượm vẻ nể nang.

SƠN

Chắc lúc đó ông còn trẻ...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Ba mươi.

SƠN

Năm nay ông 40.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

40. Đúng.

SƠN

10 năm, một mình. Ông sống như vậy mà chịu được thì lạ thật.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Lúc đầu thì cũng khó chịu. Nhưng sau nó quen đi. Với lại... cũng phải tập chứ. Như giả vờ làm tượng chẳng hạn.

SƠN

Làm tượng mà cũng phải tập à ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Chứ sao.

SƠN

Tôi có tập đâu mà hồi chiều...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Hồi chiều, không ai để ý đến cậu. Cho nên cậu thoát. Nhưng giả thử lúc đó có người muốn mua một bộ đồ lễ phục, kiểu như bộ đồ cậu đang mặc...

SƠN

Ấy, bỏ mẹ. Nó lột ngay bộ đồ này à ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

cười

Đâu có. Bộ đồ cậu mặc là bộ đồ mẫu, để thiên

hạ ngấm thôi. Còn mua thì... kia... (Chỉ tủ áo.)

SƠN

Tôi lại cứ tưởng... (Cười.)

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Nó không lột truồng cậu đâu. Nhưng, nó sẽ ngấm ngấm, cần nhắc hàng giờ... Cậu sẽ phải hàng giờ giương mắt, cười duyên với nó.

SƠN

Thế cũng đủ bỏ mẹ rồi. Vậy phải làm thế nào ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Phải tập. Có thể thôi.

SƠN

Tập thì tập gì ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tập thở. Tập nhìn. Tập đứng. Tập cười. Tập mặc quần áo. Đấy cậu xem, lúc nãy có cái noeud mà cậu cũng đeo ngược.

SƠN

Cũng mệt nhỉ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Nhưng tương đối còn dễ, suốt ngày làm tượng

còn dễ. Đêm đến mới nguy... Đêm đến, building vắng lặng, trở lại làm người, đến lúc đó cậu mới thấy tất cả cái tủi cô đơn. Lên, xuống, mò vào tất cả các căn hàng, ăn, uống, rồi lủi thủi một mình ở mọi ngã hành lang, rồi lằm bằm một mình... cho đến lúc không còn biết làm gì, cho đến lúc chỉ còn nghe thấy tiếng chân của một mình mình nhịp với tiếng kim đồng hồ xê dịch, đến lúc đó, cậu mới thấy thêm nhìn tận mặt một người bằng xương bằng thịt, nghe một hơi thở, nắm một bàn tay và... và... nói một câu chuyện. Một câu chuyện thật. Một câu chuyện tay đôi.

SƠN

Lúc này ông cũng đã nói như vậy.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi nói thật đó. Tôi không hề nói dối. Nói dối là hư chiêu. Chỉ những tay kiếm khách thiếu công lực mới hay xuất hư chiêu. Chỉ những người có mặt cảm mới ưa nói dối.

SƠN

cười cười

Ông nói cái kiêu đó thì thật bố tôi cũng không hiểu.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Lâu lâu rồi cậu sẽ hiểu. Cái lối nói của tôi.

không được giản dị... Tôi biết. Đó là lối nói một mình. Còn cái lối nói chuyện tay đôi thì... lâu ngày không sử dụng, nên tôi còn thấy bỡ ngỡ...

SƠN

Chắc bố tôi làm tượng nhiều quá nên quên mẹ nó mọi sự chứ gì.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Đúng. Mà cũng do vậy tôi mới thấy làm tượng thú hơn là làm người. Vì được quên. Đối với tôi bây giờ, thì cái công việc suốt ngày đứng nghiêm trong một dáng điệu đã trở thành một đạo sống mà đoạn cuối hành trình là quên hết, là lẫn lộn tất cả. Quên mình, quên người. Thấy mình là người, thấy người là mình. Thấy tất cả, tôi, cậu, cô bán hàng, khách hàng, căn hàng, lũ tượng gỗ, tất cả chỉ còn là một, chấp chờn, ẩn hiện, lênh đênh. Những lúc đó, tôi dám chấp mọi loại cảnh sát của cuộc đời, tôi dám chấp mọi hệ lụy ở cuộc đời, tôi dám chấp đến cả cái dĩ vãng của tôi. (Một lát.) Tan loãng, lảng lảng. (Một lát.) Nhưng rồi tiếng chuông tan vỡ vẫn vang lên, đêm vẫn về building vắng lặng... (Chợt.) Cậu có biết rằng đã tự lâu, tự mấy năm nay, tôi chỉ mong được sống một đêm như đêm nay. Một đêm vừa tỉnh giấc, vừa thấy mình đang dờn khỏi tất cả để trở lại nguyên hình, cô độc, trống không, mà lại được gặp một người, được gặp cậu, để mà trò chuyện. Cậu đến là

đúng lúc. Cậu xuất hiện thật là đúng lúc.

SƠN

Tôi cũng không còn biết chạy đi đâu nữa. Ngã ba, ngã tư, ngã sáu. Chỗ nào cũng nhìn thấy cảnh sát. Chỗ nào cũng nghe thấy tiếng còi cảnh sát. Ông xem, vào đến đây rồi mà họ có tha cho đâu?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu yên trí. Vào đến đây là có thể thoát được rồi.

SƠN

sốt sắng

Trăm sự nhờ... đại ca.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi có thể giúp cậu. Nhưng dĩ nhiên là... với điều kiện...

SƠN

Đại ca cứ cho biết, bao nhiêu điều kiện em cũng xin theo.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Một thôi. Một điều kiện duy nhất. (*Một lát.*) Cậu phải tuyệt đối nghe theo lời của tôi. Có thể thôi.

SƠN

cười

Đại ca khôn dữ à. Một mà thành ra tất cả. Nhưng cũng được đi. Đại ca bảo gì em cũng xin nghe. Đại ca sai gì em cũng xin làm. (*Cười cười.*) Trừ phi... trừ phi là đại ca lại ghét bỏ em mà bắt em...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Nhảy qua tấm cửa kia ? (*Chỉ về phía hậu điện.*)

SƠN

Chẳng hạn.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

há miệng cười

Cậu khôi hài. Cậu nên nhớ rằng tôi giúp cậu là giúp cho cậu sống. Trừ phi...

SƠN

Trừ phi ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Trừ phi đó là con đường sống duy nhất của cậu.

SƠN

Đường sống gì mà kỳ cục vậy, đại ca ? Bảy tầng lầu đó, đại ca ơi !

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Biết. Bấy tăng. Biết, Nhưng nói vậy chứ... khi không ai lại bắt cậu làm cái điều đó.

SƠN

Đại ca cứ miễn cho em cái điều đó đi. Còn thì... gì em cũng xin làm tuốt.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Kề cả giết ?

SƠN

Kề cả giết. Em đâu có ngán, đại ca ? Ít nhất thì trong tay em cũng đã có một mạng rồi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Lão gác ?

SƠN

Lão gác Nhà Trùng Giời. (Một lát) Đại ca ạ, lúc trước em cũng tưởng là khó. Lùi cả một con dao vào một cái bụng bầy nhầy. Cứ nghĩ đến mà đã thấy ớn cả người rồi. Thình thoảng, phải dọa tui nhớ con, em vẫn lấy cớ tay dao đâm làm phép, đâm cho nó thủng sơ sơ, đâu em có dám đâm thẳng cánh ? Ấy thế mà... hôm qua... đêm hôm qua, chẳng hiểu sao em lại dám thẳng tay lút cán vào giữa cái bụng lão gác. Bụng nó bầy nhầy như bụng heo. Ngực nó ưỡn ra, hai mắt đỏ ngầu, tròng

trùng nhìn thẳng vào mặt em. Nó không ngờ, đại ca ạ. Nó vươn tay lên nắm lấy tay em, lần lên cổ em. Em vội ngoáy thêm một phát. Nó rùng mình, há hốc mồm, hơi rượu để phà cả vào mặt em, tởm quá. Người nó nhũn ra, chùng xuống. Nó từ từ, từ từ ngồi sập xuống đất. Tỉnh dậy, em mê đi mà, em thấy một đồng thịt và một bãi máu dưới chân và... và một con dao đỏ lòm trong tay... (Một lát.) Thế là hết. (Một lát.) Cũng chả khó. Em thấy giết người cũng chả khó, đại ca ạ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

lơ đãng

Không, không khó.

SƠN

Đại ca thì... chắc là quen quá rồi.

Người đàn ông nhìn Sơn, rồi quay mặt đi không bắt chuyện. Yên lặng kéo dài một lát. Rồi Sơn ngập ngừng nói tiếp.

Đại ca... thật tình em cũng chẳng muốn giết ai. Kể cả cái lão gác. (Cố vẻ bức mình) Mà cũng tại nó cả. Nó béo quá, đại ca ơi. Bụng nó phệ ra từng ngấn. Hai cái vú thì nhún nha nhún nhẩy như vú đàn bà. Mỗi khi vào phòng, nó phanh áo, nó khuynh tay. Em nhìn thấy cả mấy cái lông mọc quanh đầu vú. Nó bắt chúng em ngồi xổm dưới đất... Rồi ghét thẳng nào là nó đập ngay vào mặt

thằng đó, tối mắt tối mũi. (Một lát.) Một đêm, đêm qua, ở mới đêm qua mà em thấy xa quá đại ca, em đang ngủ bỗng tỉnh giấc, ánh trăng tràn ngập gian phòng. Em chợt thấy thềm ngoài kia quá cỡ. Lá cây xào xạc, em nhớ đến những ngọn gió bất ngờ thổi bay những tờ giấy bọc hàng ngoài chợ nửa khuya. Em thềm được nằm ngửa ngoài hè. Em thềm được ngắm ánh đèn neon quảng cáo nhấp nháy đầu đường. Em thềm được đứng phất phơ ngoài cửa rạp hát, nghe cộp một vài câu vọng cổ. Em thềm đủ thứ. Thế rồi... em chợt thấy tối sầm. Trăng xế lúc nào không biết, bóng chiếc trần song lấp đúng mắt em. Không hiểu sao, em nghĩ ngay đến cái bụng lão gác. Em nghĩ rằng nếu cái trần song kia mà to bằng cái bụng lão gác thì... bỏ mẹ, thì chẳng bao giờ, chẳng bao giờ em lại còn được nhìn thấy ánh trăng ngoài cửa sổ (Một lát.) Cái bụng lão gác biến thành cái trần song. Cái trần song biến thành cái bụng lão gác. Em đang lẫn quẩn như vậy thì... thì lão gác mở cửa bước vào.

Sơn ngừng lời. Trong yên lặng, tròng mắt mở to, Sơn như đang chứng kiến một cảnh hãi hùng mà chính Sơn là người trong cuộc.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

đăm chiêu nhìn Sơn

Thế rồi cậu bẻ gãy chiếc trần song.

SƠN

Em đâm chết lão gác.

Yên lặng.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Mỗi người có một thứ trần song vây hùa
(*Một lát.*) Một người đàn bà. Một danh từ. (*Một lát.*) Tôi hiểu. (*Một lát.*) Và bây giờ thì cậu muốn tôi giúp cậu.

SƠN

Thì em đã thừa với đại ca rồi. Đại ca cứ giúp em đi. Em xin suốt đời hầu hạ đại ca.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Và cậu nhận tuyệt đối nghe theo lời tôi.

SƠN

Kề cả đâm và chém.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Nếu cần. Nếu tôi thấy là cần cho sự sống còn của cậu. (*Nhìn Sơn, gật gù.*) Lúc này tôi có nói rằng trường hợp của cậu khác hẳn trường hợp của tôi. Cậu còn nhớ không? Tôi vào đây không ai biết. Tôi ở đây không ai hay. Còn cậu...

SƠN

Tụi côm đang lùng em. Em biết.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Họ đã vây kín build ng. Sáng mai, trước giờ mở cửa, họ sẽ ập vào đây. Nhưng.. họ sẽ không tìm được cậu. Họ không thể tìm được cậu, ở đây. Tôi quyết như vậy. Tôi có cách.

SƠN

Thế thì nhất rồi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Vậy thì cảnh sát không thành vấn đề.

SƠN

Thế thì được quá rồi. Em chỉ sợ có cớm thôi mà.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Có chắc không ?

SƠN

Còn ai nữa đâu, đại ca, ngoài tụi cớm ra thì còn ai biết em ở đây nữa ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Còn.

SƠN

vụt cười

Đúng. Còn... đại ca.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

chậm rãi

Còn nữa. Nghĩ kỹ coi.

SƠN

Em... (*Bỗng bật lời. Hai người nhìn nhau chằm chằm. Rồi Sơn thốt lên.*) Trời... Đùng rồi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Đó.

Yên lặng gieo nặng xuống căn hàng. Sơn nắm chặt hai bàn tay, tròng mắt tròng tròng hướng vào quăng không. Người đàn ông khoanh tay neho mắt nhìn Sơn. Một lát sau...

SƠN

Làm thế nào bây giờ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Có cách.

SƠN

Em biết. Nhưng... (*Chợt.*) Không được. Không được.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tùy, cậu.

SƠN

Không được. Em không thể làm như vậy được. Còn cách nào nữa không đại ca ? Em lấy đại ca.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi không dám. Cậu lấy trời. *(Nhấn mạnh.)* Cậu phải chọn. Cậu Sơn ơi, cậu phải chọn. Hoặc cậu. Hoặc... *(Chợt.)* Nặng tình lắm sao ? Chả có lẽ...

SƠN

Đâu có. Em chỉ thương hại...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Thương là chết rồi. La bắt đầu dựng lên một thứ trấn song...

SƠN

Thì biết làm sao được ?

Chợt người đàn ông ngửa mặt yên lặng cả cười. Một lát.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi nói thế mà cậu cũng hiểu à ?

SƠN

ngờ ngàng

Ờ nhỉ. Nhưng nghĩ lại thì lại chẳng hiểu gì cả.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Thế đó. Cho nên đừng bao giờ nghĩ lại. Việc gì cũng vậy, định là làm. (*Một lát.*) Thế nào, cậu tính sao đây ?

SƠN

Khô quá. Đại ca cố nghĩ cho em. Đại ca lắm mưu nhiều kế. Còn... cách nào nữa không, đại ca ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

thững thững

Kề ra thì cũng còn. Nhưng lại... khó quá. Cho cả cậu lẫn tôi.

SƠN

Đại-ca cứ cho biết đi

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Nhảy qua tấm cửa kia. (*Chỉ về phía hậu diện.*) Cả cậu lẫn tôi. Tấm cửa mỏng mảnh lắm mà. Đụng vào là xong, là hết chuyện. (*Một lát.*) Thế nào ?

Từ nãy Sơn cúi gằm mặt suy nghĩ, bàn tay định mệnh dè dặt xuống đầu. Và khi mặt ngửng lên thì đó là khuôn mặt một người đã chịu đánh vậy trước một việc xảy ra nó vượt khỏi khả năng chọn lựa của mình.

SƠN

Rồi. (Một lát) Tôi phải làm gì bây giờ ?

Một thoáng cười đắc ý loé lên trong ánh mắt người đàn ông.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Ta ra đây nói chuyện cho tiện.

Rồi đi về phía hậu diện. Sơn vừa định đi theo thì bỗng tiếng chuông đồng hồ vang lại. Sơn sững người nghe đếm tròn vẹn 12 tiếng khô và gọn. Nửa khuya bắt đầu.

SƠN

12 giờ. 12 giờ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

12 giờ. Có gì lạ ? Chuông vẫn đánh mà. Đồng hồ vẫn chạy đều. Bây giờ là nửa đêm...

SƠN

Nửa khuya.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Nửa khuya thì sao ?

SƠN

Không. Không sao cả. (Một mình.) Lúc này 11 giờ. Bây giờ 12 giờ. Nửa khuya. Mọi việc bắt

đầu. Mọi việc lại bắt đầu từ lúc nửa khuya.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

sống giọng

Thế nào ?

SƠN

như chọt tỉnh

À. Tôi đây. Tôi đây.

Rồi theo chân người đàn ông cùng đi về phía tấm màn hậu diện, cùng khuất vào sau tấm màn hậu diện... Yên lặng kéo dài trong không khí nhạt dần sinh khí của gian hàng. Cho đến khi gian hàng sắp trở thành một khoảng không gian hấp hối thì bản đồng xướng đám người gõ đã vẳng lên. Trong ánh tái néon. Trong ấn tượng heo hút những hành lang heo hút. Trong cố gắng không ngừng hiện diện những người không chịu chết.

Đám người gõ

đồng xướng

Nửa khuya. Giờ của màu đen tội ác, giờ của màu đỏ máu người, giờ của dao nhọn và thuốc độc, giờ đâm lén và giết ngầm. Nửa khuya, giờ của loài người. Nửa khuya. (*Giọng kim.*) Có chắc không ? Có chắc là nửa khuya không ? Cụ mà

còn tin được đồng hồ à ? (Giọng thờ) Nào đã ai nhìn thấy rõ 12 mẫu thời gian rời rạc dựng lên trong cuộc sống con người ? Sắc và gọn, thánh thót nhưng thiếu dư âm. Nhưng mà làm thế nào được ? (Đồng xướng) Có ai nghe thấy không, những thê giới ảo ảnh dựng lên quanh cuộc sống con người, màu sắc, âm thanh, nét hình, vị ngọt, vị chua... (Giọng thờ) Vị đắng của men. (Giọng kim.) Mùi hoa lan của rừng thẳm. (Giọng thờ.) Mùi hắc của đêm đen, mùi lộng của đàn bà. (Giọng kim) Ông cụ này chỉ bầy. (Giọng thờ.) Sao lại bầy ? Mùi nồng của đàn bà thì sao ? (Giọng kim.) Thế... tôi ? (Giọng thờ) Bà... không còn là đàn bà Cũng như tôi, tôi không còn là đàn ông. (Đồng xướng.) Chúng tôi không còn là những con người khon nạn, có giống đực giống cái, có mùi, có vị, yêu yêu ghét ghét, có xót, có ghen. (Giọng kim.) Có sống, có chết. Tôi trẻ muôn đời. Tôi muôn đời ở vào cái tuổi đẹp nhất. Hết ngày thơ mà chưa đứng bóng. (Giọng thờ.) Mặt trời mùa thu. Mặt trời chênh vênh vừa vượt ngọn tre. Còn tôi... tôi cũng vậy. (Giọng kim) Nắng quái lộng lẫy hoàng hôn. Ánh vàng đậu trên một tay ngai. sọc son thép vàng. Quý vì hiếm. Đẹp vì mong manh, vì đượm chất tiếc thương, vì sắp tắt, vì đêm sẽ lại, đêm đen dày đặc nửa khuya. (Giọng thờ.) Tôi vĩnh viễn ngự trị trong một ánh hoàng hôn lộng lẫy. (Đồng xướng) Không như ở cuộc

sống con người, có bốn mùa luân chuyển, có khúc đầu hoa niên, có khúc giữa thanh xuân, có khúc đuôi xế bóng. Khúc đầu là xương là xẩu. Khúc giữa đầy máu vớ me. Khúc đuôi tha hồ mà đuổi. Đuổi đi đâu ? Không gian tua tủa trần song. Thời gian rời rạc từng mẩu, vụn mà tạp như hạt cát sông Hằng. Ba vạn sáu ngàn ngày. Bảy triệu, ba trăm bốn mươi tư ngàn giờ. Bốn trăm bốn mươi triệu, sáu trăm bốn mươi ngàn phút. Hai mươi sáu tỷ, bốn trăm ba mươi tám triệu, bốn trăm ngàn giây. Và bao nhiêu xát na ? Mỗi chớp mắt là một di động vi ti trở về cõi chết. Chúng tôi không chết. Chúng tôi không chớp mắt. Chúng tôi bất động. Chúng tôi không chịu chết. (*Giọng kim.*) Chết chỉ là một danh từ. (*Giọng thổ.*) Đó là một loại trần song. (*Giọng kim.*) Đó là ngôn ngữ. Ngôn ngữ chỉ là cái vỏ. Cái vỏ có thể lép đi, cái vỏ có thể vỡ toang ra. (*Giọng thổ.*) Ngôn ngữ có thể là một khi giới. Đối thoại là so kiếm. (*Giọng kim.*) Thăng cha ghê thật, ghê thật, nó mài dũa ngôn ngữ. (*Giọng thổ.*) Như mài kiếm nhọn. Nó sử dụng ngôn ngữ như những tay kiếm khách thượng thặng thuở xưa tài ba đã đạt tới bậc ý kiếm. (*Giọng kim.*) Chỉ thương cho thằng bé ngây thơ. Chỉ thương cho con bé ngây thơ. (*Giọng thổ.*) Định mệnh. (*Đồng xướng.*) Chúng tôi không thể tiết lộ... Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa thôi. Giòng sông sẽ chảy xuôi vào nơi rồn bề. Định mệnh.

Một thế kẹt. Một lưới dao. Giòng sông nhất định sẽ chảy xuôi vào nơi rốn bề...

Bản đồng xướng thều thào lẫn vào vắng lặng building, và màn cũng hạ theo, chấm dứt hồi thứ nhì.

HỒI III

Vẫn cảnh cũ. Người đàn ông khoanh tay đứng dựa vào một mép bàn, nhìn Sơn đi đi lại lại. Một lát. Rồi tự căn hàng bên cạnh tiếng chuông đồng hồ vang lên. Hai tiếng chắc nịch. Sơn dừng sững, hốt hoảng.

SƠN

Ấy chết. Hai giờ. Hai giờ rồi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Hai giờ sáng. Còn độ ba tiếng nữa thì mặt trời lại mọc. (*Chỉ phía hậu điện.*) Phía này.

SƠN

Trời! Đợi đến bao giờ thế này. (*Quay phắt lại nhìn người đàn ông.*) Ông không sốt ruột à? Bộ ông không biết sốt ruột là gì à?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Biết chứ. Nhưng bây giờ quên rồi. Bây giờ thì hết sốt ruột rồi.

SƠN

Đúng rồi. Ông thì còn đợi mẹ gì nữa mà chẳng hết sốt ruột? Tôi khác.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu còn cả một cuộc đời trước mặt. Cậu chắc chưa đến 18.

SƠN

Thiếu đúng 5 ngày. (Một lát) Nếu mà tôi biết đợi, nếu mà tôi chịu khó nốt 5 ngày nữa...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu sẽ tới tuổi trưởng thành. 18 tuổi. Cậu sẽ được thông thả trở lại hè đường, ánh sáng mặt trời và ánh sáng mặt trăng mà không cần phải bẻ gãy một thứ trần song nào cả.

SƠN

Tôi sẽ được trả lại tự do. Tôi biết. Nhưng tôi không thích đợi. Tôi không biết đợi. Tôi không thể đợi. Ở đâu cũng vậy, bề đợi là sốt ruột, là bồn chồn, là tôi thấy như đang mất một cái gì.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cái cậu mất là hiện tại.

SƠN

Tôi mất gì? Ông nói tôi mất cái gì?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Hiện tại. Chắc cậu không hiểu.

SƠN

Tôi cũng không rõ là có hiểu hay không. Nhưng... hiện tại, tôi được nghe nói nhiều lần đến cái tiếng đó. Hiện tại... (Cười.) À... đúng rồi. Như vậy thì còn nữa, còn mấy tiếng nữa cũng rắc rối lắm.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Quá khứ.

SƠN

Đúng.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Trương lai.

SƠN

Đúng. Đúng rồi. Tôi nhớ ra rồi. Ông có biết là tôi đã khờ dại với mấy cái của khi đó không?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Sao vậy?

SƠN

Một ông cha. Ông ta hay vào thăm lũ chúng tôi. Ông ta xoa đầu mấy thằng nhỏ con. Ông ta

hỏi các con đã rửa tội chưa. Chúng nó thì hiểu mẹ gì. Lại cứ tưởng người ta muốn nhúp mấy thằng có tội để gửi ra Phú-Quốc. Ấy thế là cậu nào cậu nấy xanh cả mặt, cứ là chối đây đấy. Thừa cha con có làm gì đâu mà có tội. Người ta thấy con không nhà không cửa, lêu bêu suốt ngày ngoài đường ngoài chợ, người ta thương, người ta đem con vào đây. Có thể thôi. Chứ con làm gì mà có tội. Ông cha thì cứ giảng mãi nào là ông A-Giong bà Ê-Và, nào là cái tội tổ tông. Mấy thằng lỏi lại nghệt mặt ra. Chúng nó kêu ầm lên rằng tổ tông con thì con biết là ai. Con là đồ vô thừa nhận, làm gì có cha có mẹ mà có tổ tông. Sau ông cha phải xoay ra dọa. Các con không rửa tội thì sau này đừng có trách cha, sau này chết đi là phải xuống địa ngục, quỷ sứ nó đốt dần đốt mòn, nó đốt suốt đời. Buồn cười, có thằng sợ quá khóc thét lên, cả đêm không ngủ. (Một lát.) Về sau, thằng lỏi xin vào nhà dòng.

Yên lặng.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu đang nói về hiện tại.

SƠN

Tôi đang nói về hiện tại. Chính cái ông cha đó đã giảng mãi cho tôi cái tiếng hiện tại. Cả tương lai. (Một lát.) Nhưng... tôi nghĩ mãi, tôi nghĩ rằng...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu nghĩ sao, cậu Sơn?

SƠN

Chẳng có mẹ gì cả. Hiện tại, tương lai, quá khứ... thì cũng như là cái tội tổ tông. Phía, phía tất cả. Tôi nghĩ như vậy đó.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Phía thì ai phía?

SƠN

Người lớn các ông, chứ còn ai nữa. Phía ra đề dọa trẻ con. Đề dọa chúng tôi. Hện tại, tương lai, quá khứ, tội tổ tông, rồi ông A-Giong rồi bà Ê-Và. . Nghe thì nặng đồng cân lắm. Con phải quên quá khứ đi, nhất là quá khứ của con. Con phải nhấn nhục dọn mình trong hiện tại để sửa soạn cho tương lai. Tóm lại là chẳng làm mẹ gì cả Chỉ có đợi, đợi, suốt đời đợi. Như ông nói, nghĩa là mất, mất hết, mất suốt đời. Đó.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Không còn một cái gì?

SƠN

Còn. Hình như còn một cái gì. Nhưng lại mỏng mảnh quá, phất phơ như sợi tơ hồng ngoài bụi rậm, chờn vờn như một giấc mơ có người

con gái. Tôi thấy phải ôm ngay lấy nó, ngay lập tức, không chờ, không đợi, dù chỉ là chờ đợi trong 5 ngày, để đủ 18 tuổi, để được đẩy ra khỏi nhà giam. Tôi thấy là phải tự tay tôi nắm lấy. (*Sơn giơ tay trước mặt, mở rộng lòng tay rồi từ từ nắm chặt, làm lại cử chỉ nắm chặt một cán dao.*) Nắm thật chặt. Nhảy đại vô. Rồi... muốn ra sao thì ra.

Yên lặng.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Một lưỡi dao lúi ngấp bụng một tên gác. Đó là một thứ hiện tại. Bằng xương bằng máu. Cứ nhảy đại vô. Đồng ý. Nhưng cũng còn phải nhảy ra chứ. Mà tính chuyện nhảy ra là lại phải đối diện một thứ hiện tại khác, một thứ trần song khác. (*Chợt cười.*) Bây giờ là cảnh sát hay tôi, cậu Sơn?

SƠN

nhìn người đàn ông khá lâu

Ông yên trí. Bây giờ là cảnh sát.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Bây giờ mới là giai đoạn một. Tôi hiểu.

SƠN

Sẽ không có giai đoạn hai, nếu ông muốn. (*Giọng trở nên chân thành.*) Tại sao ông lại nghi kỵ tôi

hoài như vậy ? Ông không thể tin được tôi hay sao ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Hiện thời thì tôi tin.

SƠN

chua chút

Giai đoạn một.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Hiện thời cậu cần tôi.

SƠN

chân thành

Đại ca...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Gọi tôi bằng ông. Tiện hơn.

SƠN

Xin lỗi. Tôi quen miệng.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu muốn gì ?

SƠN

Tôi muốn... hỏi ông một điều. Tôi rất thành thực hỏi. Và tôi muốn ông cũng thành thực trả lời tôi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cứ hỏi. Tôi nghe.

SƠN

Có bao giờ ông nghĩ đến chuyện ngoài... kia ?
(*Một lát.*) Ông định ở đây mãi hay sao ? (*Một lát.*)
Tôi biết hỏi như vậy là không phải phép. Nhưng
nói chuyện với ông, tự nhiên tôi thấy tò mò
muốn biết... muốn biết nhiều về ông. Hình như
ông có nhiều điều bí ẩn, ông muốn quên. Ông
muốn quên tất cả. Không, thì một người như ông...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Như tôi là như thế nào ?

SƠN

Tôi cũng không rõ Nhưng thú thật là tôi ngán
ông quá. Mà trước đây tôi đâu có ngán ai ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tóm lại là cậu muốn tôi kể lễ tâm sự với
cậu.

SƠN

Đâu dám. Tôi chỉ nghĩ rằng nếu... ông với tôi...
chúng ta...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi với cậu, chúng ta... sao ? (*Chợt cười.*) À

tôi hiểu. Cậu muốn cộng tác với tôi, cộng tác chặt chẽ.

SƠN

chân thành

Ta tạm lánh ở đây ít lâu rồi sẽ tính chuyện ra ngoài làm ăn. Tôi sẽ bắt lại liên lạc với tụi đàn em. Ông sẽ cầm đầu chúng tôi. Ông là đầu não. Ông cứ ngồi yên một chỗ. Việc đàm chém đã có chúng tôi. Ông nghĩ sao?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi nghĩ rằng cậu đang làm một công việc hết sức mâu thuẫn với ý nghĩ của cậu. Cậu Sơn ơi, cậu đang tính chuyện tương lai đấy. Mà tương lai cũng như quá khứ và vãn vãn thì lại chẳng là mẹ gì cả, nguyên văn lời cậu lúc nãy, chắc cậu còn nhớ. Phỉa tuốt. Quá khứ của tôi. Tương lai của cậu. Phỉa tuốt. (*Một lát*) Mà đúng là như vậy. Quá khứ của tôi là cái gì? Cậu muốn biết nhiều về tôi. Tôi cũng muốn nói rất nhiều về tôi với cậu, vì tôi đang thèm nói chuyện. Nhưng còn gì đâu? Cố nhớ, cố gắng nhớ lại, ngày xưa chỉ còn đề rớt lại một chút sông thừa mà tôi chịu, mà tôi không thể xếp được vào loại nào. Vị bay mùi? Âm thanh hay màu sắc? Một chút sông thừa. Đó là quá khứ của tôi. Có gì mà nói? (*Một lát*) Còn tương lai... thì cậu Sơn ạ, cậu khỏi lo cho tương lai của tôi. Đó là việc riêng của tôi. Tôi đang thanh toán nó.

SƠN

ngơ ngác

Thanh toán? Tôi không hiểu.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi là một con chuột. Đừng ngạc nhiên. Để tôi nói tiếp. Tôi là một con chuột. Tôi gặm, tôi nhấm, từ từ, từng giờ một, từng đêm một, tất cả tương lai của tôi, tất cả cuộc đời, tất cả thời gian. Tất cả. (Một lát.) Còn cậu .. thì lại khác. Vì cậu đang đối diện một hiện tại. Một sợi tơ hồng phất phơ ngoài bụi-rậm. Lại nguyên văn lời cậu lúc nãy. Một giấc mơ chờn vờn hình dáng một người con gái. (Một lát.) Một người con gái, cậu Sơn ạ, đó là hiện tại của cậu, cậu biết chứ?

SƠN

dẫn giọng

Thu. Tôi biết. Tôi đang đợi. Tôi đang đợi đây.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Hãy giải quyết hiện tại rồi rồi chuyện tương lai sau.

SƠN

chợt

Ngộ nhỡ...

Sơn chợt ngừng bật. Tiếng chuông đồng hồ lại vừa vang lên. Ba tiếng.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Ba giờ.

SƠN

Trời ! Sao mà lạ thế này. (Như vừa nhớ ra.)
Nhưng ngộ nhớ Thu... không...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Thu không lên ? Dám lắm. (Chợt nghiêng đầu, lắng tai nghe. Một lát.) Cậu đừng lo. Thu đang lên.

SƠN

hốt hoảng

Đâu, đâu ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu không nghe thấy à ?

Tiếng chân di động ngoài hành lang, nhẹ nhàng chậm chạp, trong yên lặng đêm building, nghe đã rõ. Vẻ hốt hoảng càng hiện rõ trên nét mặt người tuổi trẻ.

SƠN

Ông...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu nên bình tĩnh.

SƠN

Bình tĩnh ! Ông thử ở vào địa vị tôi xem !

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Mỗi người một thế sống. Không ai có thể ở vào địa vị cậu được. Cậu nhớ. Đứng 4 giờ. Thôi, chúc cậu may mắn.

SƠN

Ông đi đâu bây giờ ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi trở về hàng ngũ của tôi.

Người đàn ông quay đi, và phút chốc đã lẫn vào đám người gỗ, đã trở thành một pho tượng gỗ trưng bày một kiểu áo — một thứ áo khoác ngoài bằng lụa xám bóng mặc trong phòng ngủ. Tiếng chân di động ngoài hành lang dừng lại trước cửa căn hàng. Sơn đứng lặng nhìn ra phía cửa. Yên lặng kéo dài trong chờ đợi. Cửa mở. Thu vào. Và Sơn bỗng sững người trông mắt mở to : Thu không còn là Thu lúc nãy. Thu đã biến thành một nhân vật khác thường — một nàng công chúa như Sơn thường nhìn thấy tô đậm dáng và màu trên

những tấm hình quảng cáo treo trước cửa những rạp chiếu bóng. Tóc chảy mượt xuống bờ vai ; đôi mắt đen thắm đã mất hẳn vẻ vô tư của bề phẳng mặt hồ, giờ đây là hai vực giếng khơi. Thu mặc một bộ đồ lụa màu hồng kiểu dạ phục Âu-châu. Bộ đồ chắc mặc lần đầu — còn iốt nếp gấp —, mà hình như đã lỗi thời trang — Thu lại càng xa vời, lại càng không thật, lại càng dễ dàng tan biến, nếp váy buông dài sát đất, che kín những bước chân di chuyển — Thu tiến vào như trong một giấc mơ, lại càng không thật : một nàng công chúa hiện về từ những thế kỷ xa xưa châu Âu xốn xang vó ngựa Thánh chiến. Thu dừng bước trước Sơn còn đang sững sờ nhìn nàng. Một lát sau...

THU

Sơn, anh Sơn. Thu đây mà.

SƠN

Thu. Thật Thu à. Lạ nhỉ.

THU

Sao lại lạ ? (Chợt cười.) Thế là hòa nhá. Lúc này anh làm em sợ. Bây giờ thì đến lượt anh. (Quay một vòng, váy xòe rộng theo bước chân.) Trông em có đẹp không, anh ? Bộ đồ này em mặc lần đầu. Ba em mua cho em đấy. Mua ở đấy. Mua

son. Chứ không thì đắt lắm. Anh có biết không ?
(Chỉ pho tượng người thiếu phụ.) Bộ đồ của bà này đây. Năm ngoái bà ấy mặc mãi. Nhưng kìa, sao anh cứ nhìn em hoài vậy. Sao anh chẳng nói gì cả. Hay là anh giận em lên chậm ? Em phải đợi mãi, ba em ngủ say, rồi mới lên chải đầu, mở tủ lấy áo...

SƠN

Nhưng... sao Thu lại ăn mặc như thế này ?
...Sao Thu...

THU

Không đẹp hở anh ?

SƠN

Đẹp. Đẹp chứ. Nhưng Thu vẫn chưa trả lời anh. Thu mặc như thế này ? để làm gì ?

THU

Đó anh biết.

SƠN

Làm sao mà anh biết được ?

THU

Anh quên rồi. (Một lát.) Đêm nay là đêm của em, của anh. (Một lát.) Đêm nay là đêm cuối cùng của em.

SƠN

vội

Đừng. Đừng, Thu. Đừng nói gở.

THU

Sao lại gở ? Em đã nguyện rồi mà. Lạy trời, lạy Phật...

Sơn tiến lên, như định ngăn Thu nói. Nét mặt Sơn thoáng một vẻ khác thường làm Thu ngừng lời. Trong yên lặng, hai người nhìn nhau như hai người lạ. Một lát sau...

SƠN

buông thông tay, giọng đành vạy
Em niệm Phật đi.

THU

vẫn còn ngờ ngác
Anh làm sao thế, anh Sơn ?

SƠN

Không. Không làm sao cả. Em niệm Phật đi. Anh muốn em sống mãi mãi... với anh.

THU

ngây thơ
Đâu có được ? Em nguyện từ lâu rồi. Lạy trời

lạy Phật. Cho con được gặp tình yêu. Một đêm thôi. Rồi mai, con sẽ xin chết. Thấy không, anh ? Em nguyện rồi mà. Mai... sáng mai. Trời ơi, mấy giờ rồi anh ?

SƠN

Ba giờ hơn... Sắp ruồi.

THU

Thế thì sắp bốn giờ rồi, sắp sáng mất rồi. Em muốn đêm cứ kéo dài mãi mãi, không bao giờ sáng. Mặt trời đừng mọc. Mặt trời đừng mọc nữa.

SƠN

thở dài

Mặt trời sẽ mọc, Thu ạ. (*Chỉ về phía tấm màn hậu diện*) Phía này.

THU

Sao anh biết ?

SƠN

hơi lung tung

Đó là hướng đông mà. Anh phải biết chứ.

THU

Đúng, Đó là hướng đông. Mặt trời mặt đang đông. (*Một lát.*) Thôi cũng được. Cũng vẫn đúng như lời cầu nguyện của em. Lạy trời lạy Phật,

cho con được yêu. Rồi con xin chết Con xin được chết lúc rạng đông, chết trong gió lộng và trời xanh ngấn ngắt, chết với tình yêu, chết tự nhiên như đứa bé vào đời, chết không phản bội, chết không giết nhau...

SƠN

nắm chặt vai Thu

Thôi. Thu. Anh không muốn nghe. Anh không muốn nghe nữa. (*Trước dáng điệu ngạc nhiên của Thu, Sơn buông tay, ngoảnh đi.*) Anh muốn yên lặng. Anh muốn cứ như thế này mãi. Đừng có gì xảy ra.

THU

Cứ như thế này thì em chả sợ gì cả. Nói thật, em cũng sợ chết lắm anh ạ. Nhưng bây giờ thì em chắc chết... cũng như thế này mà thôi. Em chắc chết là... yên lặng trong đêm kéo dài mãi mãi. (*Một lát.*) Hay là... chúng mình đang chết, chúng mình đã chết rồi, hở anh ?

SƠN

chua chặt

Chưa. Chưa mới khò. (*Một lát.*) Giá mà chết rồi thì cũng tiện.

THU

Anh không thích sống à ?

SƠN

Đề làm gì ?

THU

Đề... yêu em.

SƠN

Yêu em. Nhưng em còn đâu nữa mà yêu. Em nhất định chết kia mà.

THU

Ờ nhỉ. Ờ... thế thì sống đề làm gì nhỉ?

SƠN

Đó.

THU

Vô lý nhỉ.

SƠN

Chả có cái gì là có lý cả. Nghĩ cho cùng thì chả cái gì có lý cả. Như... như gian hàng này, rồi quần, rồi áo, rồi một lũ tượng, rồi anh, rồi em... Vô lý. Vô lý.

THU

Lúc nãy, ở dưới nhà, nghĩ đến anh, em tưởng như anh là một cơn gió. Thoảng qua rồi hết. Lên đây, mở cửa thấy anh, em mới yên tâm.

SƠN

Em chưa biết rõ anh là ai. Em vẫn còn đang mơ ngủ.

THU

Em không cần biết rõ. Thế này là đủ.

SƠN

Anh là một đứa trẻ vô thừa nhận nghĩa là không cha không mẹ.

THU

Em biết.

SƠN

vẫn tiếp

Anh sống lê la đầu đường xó hẻm. Anh sống móc túi cướp giật. Anh sống đâm chém. Anh bị nhốt vào Nhà Trừng Gíoi. Rồi một đêm, chẳng hiểu tại sao, anh chịu hết nổi, anh đâm chết lão gác. Anh chạy, anh chạy có cớ. Anh chạy vào đây. Lấy cặp bộ đồ này, nấp sau lũ tượng. Và... cảnh sát thì vây tứ phía. Đến mai, sáng mai, cảnh sát sẽ ập vào đây. Anh sẽ bị bắt, bị giam, bị đưa lên máy chém hay ít nhất cũng tù một gông. Đó. Đó, anh đấy. (*Một lát*) Anh là một thằng ăn cắp. Anh là một thằng giết người. Giết người. Em nghe rõ chưa ?

THU

Anh là một chàng hiệp sĩ sống như cơn bão. Anh cướp của người giàu để cứu người nghèo. Anh giết người, em biết chứ. Nhưng anh giết toàn những tên gian ác. Lão gác là tên trùm đảng đại gian ác. Nó định đến đây để bắt cóc em. Nhưng anh đã kịp thời rút gươm ra đâm chết nó. Rồi anh phi ngựa, vượt bảy khu rừng rậm, vượt chín quả núi cao, anh đến tìm em.

SƠN

Thu mà viết tiểu thuyết thì chắc là hay lắm. Thế còn Thu ?

THU

Em chỉ là Thu.

SƠN

Đâu có ? Thu là một nàng công chúa, nàng công chúa ngủ trong rừng. Tiếng suối chảy trong rừng, lời chim ca trong lá ru Thu ngủ đã được một trăm năm. Giữa đêm nay, giấc ngủ phải chấm dứt. Anh vâng lệnh Trời lệnh Phật đến đây để đánh thức em. Em thấy không, anh cũng biết viết tiểu thuyết đấy chứ.

Nhưng Thu không để ý đến lời nói cuối cùng của Sơn. Thu như đang mơ ngủ, như nhìn thấy chính mình đang sống một cuộc sống phi

thường, mình là công chúa, người đối diện với mình là một chàng hiệp sĩ hào hoa phong nhã.

THU

Công chúa ngủ trong rừng, Em là Hằng-Nga ngủ trong rừng. Em biết. (*Một lát.*) Em đã tỉnh giấc chưa anh? Hay là phải đợi đến khi trăng Đông có mặt trời mọc?

SƠN

Anh lại đây để đánh thức em.

THU

Và đến mai, rạng đông, em lại đi vào giấc ngủ. Đêm lại xuống với em khi mặt trời mọc.

SƠN

Đằng nào cũng vậy.

THU

Mặt trời đừng mọc. Mặt trời đừng bao giờ mọc nữa. Em thù mặt trời. Anh ơi, mấy giờ rồi, anh ơi.

SƠN

hoảng hốt

Bốn giờ. Chắc là sắp bốn giờ rồi. Bốn giờ sáng. Làm thế nào bây giờ?

THU

Đợi. (Một lát) Anh có nghe thấy gì không ?

SƠN

Tiếng đồng hồ chạy. Tích tắc. Tích tắc. Đấy. Đấy.

Trong yên lặng, ấn lượng xé dịch thời gian lan ra Rồi chợt ngừng. Chuông đồng hồ vang lại. Như những nhát búa đóng chắc nịch vào đỉnh. Bốn nhát. Bốn giờ. Cảm giác bị dồn, bị bủa vây, bị bóp nghẹt, choán trọn hai người.

CẢ HAI

Đấy.

Sơn vùng ra, như muốn rũ khỏi cái ma lực xoáy hút của cảm giác. Chàng quay đi. Một lát, trong yên lặng nặng chịch...

SƠN

Bốn giờ. Trời ơi, sao mà lạ thế này. (Giọng khác hẳn đi.) Thu.

THU

như chợt tỉnh

Em đây.

SƠN

Anh chóng mặt. Tự nhiên anh thấy chóng.

mặt quá.

THU

bước vội lại gần Sơn

Anh chóng mặt à ? Hay là...

SƠN

Không, anh không đau đầu. Anh khát. Ở đây có nước không em ?

THU

Có chứ, nhưng ở dưới nhà. Em xuống lấy nhé. Anh đợi em.

SƠN

Em lên ngay nhé.

THU

Em lên ngay mà.

Thu quay đi tới cửa. ngó lại cười, rồi ra, tiếng chân khướu hẫng trong yên lặng hành lang. Một lát. Rồi người đàn ông từ từ liễn ra, đứng sau lưng Sơn. Yên lặng.

SƠN

không nhìn lại

Đầu ? Ông đưa ngay cho tôi. Thu sắp lên rồi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Ta còn thì giờ. Cậu đừng lo. Cậu nhớ chứ ?
Cậu nhớ tất cả chứ ?

SƠN

Nhớ. Nhớ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu ra đây.

Sơn theo chân người đàn ông như một cái máy lại phía hậu diện. Người đàn ông kéo rộng tấm màn rồi tiến ra sát tấm cửa kính hậu. Hắn đứng lặng một lát rồi mở chốt đầy mạnh tấm cửa. Tấm cửa mở rộng ra ngoài trời. Tòa building xây dở bên kia đường lúc này như gần lại, góc cạnh kỷ hà những bức tường chưa hoàn tất vươn lên, in hằn hoang dã trên một khoảng trời xanh thẫm mực tàu đặc quánh đầy sao.

Cậu trông kia.

Sơn như bị thôi miên, tiến lại gần hơn, gần hơn nữa.

Cần thận, cậu Sơn. Bảy tầng đấy.

Người đàn ông bồng thò đầu ra ngoài, nhìn xuống đường rồi lại thụt vào, lưng vẫn quay lại phía Sơn.

Chà, cao dữ. Mới nhìn mà đã rợn người (Một

lát.) Chiều sâu đối với tôi có một ma lực quyến rũ lạ thường. Vực thẳm, hố sâu, thung lũng, giếng khơi. Đó là nhược điểm của tôi. Có những đêm, tôi đứng lặng nơi đây hàng giờ. Tôi o bế hàng giờ cái cảm giác rợn đầu gối của một động tác tưởng tượng buông trôi, lặng chuồi vào cái dốc thoải của một chiều sâu vô cùng tận...

Bỗng người đàn ông quay phắt lại, dang tay sừng sững giữa khung cửa thấp sát mặt sàn, lưng quay ra phía ngoài đường gió ngoài trời thổi bông mái tóc hoa râm. Mắt quắc lên nhìn thẳng vào Sơn. Nhưng từ nãy Sơn đã đứng yên một chỗ, tưởng như thủ thế mà tròng mắt lại như vượt khỏi người đối diện, như xa ra, như muốn hướng tới một vì sao nào đó đang lấp lánh tít trên cao.

Tôi biết cậu đang nghĩ những gì. Cậu nghĩ rằng chỉ cần một động tác bất ngờ là tôi... là xong. Có đúng không? Nhưng bây giờ thì hết bất ngờ rồi. Và... ngay như cậu có thực hiện được cái ý nghĩ đen tối đó thì sau đó... cậu sẽ làm gì? Vấn đề vẫn còn nguyên vẹn. Cảnh sát vẫn tìm ra cậu. Có lẽ lại còn nhanh hơn.

SƠN

bình tĩnh

Ông lầm. Tôi không nghĩ gì cả.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu nhìn tôi chăm chăm.

SƠN

Nhưng tôi không trông thấy ông. Đứng như vậy. Từ nãy, từ lúc cánh cửa mở rộng ra ngoài trời, thì tôi không còn trông thấy ông nữa.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu thấy gì, cậu trông thấy gì mà đắm chiều như vậy ?

SƠN

Tòa nhà xây dở bên kia đường và sao trên trời. Ông bị thu hút bởi chiều sâu. Ông mê chiều sâu đi xuống. Còn tôi thì... thì khó nói quá... thì hình như lại là chiều cao. Từ nhỏ tôi vẫn chỉ thích những cái vươn lên. Chim bay mất hút. Tàu bay lạc vào mây. Một tòa nhà xây dở cao dần. Những ngôi sao lấp lánh xa tít vòm trời. Tôi thấy thanh thanh, mát mẻ, trong lành. Tôi thấy...

Rồi Sơn im lặng. Người đàn ông nhìn Sơn gật gù.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi xin lỗi đã nghi oan cho cậu. Cậu nói tiếp đi. Tôi chắc rằng cậu có nhiều ý nghĩ thú vị trong đầu, nhưng chưa có dịp thổ lộ. Bây giờ còn sớm. Ta có

thế nói chuyện với nhau ít phút nữa. Cậu bảo rằng cậu thích cái hướng lên cao. Rồi gì nữa, cậu Sơn?

SƠN

Gì nữa ? Tôi cũng không hiểu. Vì khó quá. Tôi thấy rắc rối quá. Có bao giờ ông bị nhốt vào một căn phòng tối om, một cánh cửa sổ nhỏ cũng không có ? Tôi bị một lần. Và tôi thấy yên tâm lạ lùng. Cái khổ là có một cánh cửa mở ra ngoài trời, một lỗ hồng để nghe lọt tiếng động ngoài trời. Tối om trong yên lặng thì tôi không nghĩ gì cả. Nhưng .. một mảnh trời xanh, một tiếng còi tàu ngoài bến, một cành cây, một chút gió. Ấy thế là... tôi thấy như trong tôi có một cái gì lỏng lẻo. Tôi muốn vọt ra ngoài. Tôi...

Nhưng Sơn đã ngừng bật. Vì tiếng chân đi ngoài hành lang tuy xa nhưng nghe đã rõ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

khép vội cánh cửa

Tôi không đóng chốt. Chắc ăn hơn.

SƠN

Ông đưa cho tôi...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

lấy ở túi ra một gói nhỏ

Đây.

SƠN

cầm lấy, ngăn ngại

Có đúng là...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Bảo đảm. Cậu yên trí đi. Với lại... Nhưng mà thôi. Hãy cứ thế đã.

SƠN

Ông có chắc rằng sau một tiếng đồng hồ...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

khép tấm màn

Tôi thử rồi.

SƠN

lắc đầu, chép miệng

Ông nói như đinh đóng vào cột. Cái gì ông cũng biết.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi sống mười năm nay có một mình. Tôi nhiều thì giờ. Cái gì mà tôi không biết? Thôi. Chào cậu.

Trong giây lát, người đàn ông đã trở thành pho tượng. Cửa mở. Thu vào, mang theo một chai nước và một cái ly.

THU

Nước đây anh. Anh đợi Thu có lâu không ?
(*Thấy Sơn vẫn đứng lặng một chỗ*) Anh làm sao
thế ? Anh còn chóng mặt nữa không ?

SƠN

Không, không. Anh đỡ rồi. Chỉ còn khát. À
nước. Tốt quá. Thu đưa cho anh. (*Cầm chai nước,
giót vào ly, uống, rồi đặt chai nước và ly xuống
bàn.*) Chà. Đã quá.

THU

từ nãy vẫn nhìn Sơn

Anh đang nghĩ gì.

SƠN

Nghĩ đến Thu.

THU

Giỡn hoài.

SƠN

Thu không tin à ?

THU

Tin. Nhưng mà...

SƠN

Nhưng mà sao ?

THU

Thỉnh thoảng em thấy anh xa em quá. Anh như nghĩ đến một cái gì... ghê lắm.

SON

Nghĩ đến Thu. Nghĩ đến tương lai hai đứa chúng mình mà không ghê à?

THU

Tương lai... nghĩa là ngày mai?

SON

Tương lai chúng mình bắt đầu từ đêm nay.
(*Một lát.*) Ra đây em.

Son bỏ ra phía hậu điện, kéo rộng tấm màn. Thu bước theo. Cả hai dừng lại sát nhau, nhìn ra đường. Một lát.

THU

Gần quá anh nhỉ. (*Bước lên đứng sát tấm cửa kính, nhìn ra ngoài đường.*) Em tưởng như có thể nhảy qua được. (*Son tiến lên như một con bệnh mộng du, dừng lại sau lưng Thu. Thu vẫn đứng yên. Giọng Thu xa xa.*) Vắng vẻ quá. Trời cũng vắng vẻ. Em thấy như cái gì cũng là thừa. Một ngàn ngôi sao lấp lánh trên trời cũng là thừa. (*Một lát*) Sao anh không nói gì cả. (*Hai bàn Sơn bỗng đặt nhẹ lên vai người con gái nhỏ. Một lát.*

Chợt Thu quay ngoắt lại, ôm chầm lấy Sơn, mặt úp vào ngực người con trai, giọng thất thanh.)
Trời... anh Sơn.

SƠN

lùi lại

Gì thế, Thu ?

THU

Em sợ. Em sợ quá.

SƠN

Sợ gì ?

THU

Lúc này, em chợt nghĩ là anh... là anh... *(Bắt lời.)*

SƠN

Đây em xuống đường?

THU

Đúng. Mà sao anh biết ?

SƠN

cười cười

Anh đoán. Khờ.. Thu hãy còn run. Mà tại sao Thu lại tưởng tượng những chuyện kỳ cục như vậy ?

THU

vẫn còn ngẩn ngơ

Em cũng không biết nữa. Có lẽ là vì em đứng gần tấm cửa. Có lẽ là tại anh đặt tay lên vai em. Có lẽ là tại em thấy tay anh run run. Có lẽ...

SƠN

Thu hết sợ chưa?

THU

Hết rồi. Em vô lý thật.

SƠN

Đi vào trong này vậy.

THU

Không. Em muốn đứng ở đây. (*Từ từ quay lại, nhìn ra phía ngoài.*) Em muốn đứng mãi ở đây. (*Một lát.*) Giá mà... lúc này...

SƠN

Đừng nói nữa, Thu.

THU

Em hết sợ rồi mà. Anh Sơn này, em tưởng tượng nếu ngã xuống, nếu... vô ý mà ngã xuống, thì cũng xong, anh nhỉ.

SƠN

Đã đành.

THU

Như thế cũng tiện. Hết chuyện. Hết cả ngày mai và hôm nay. Hết. (Một lát) Không hiểu sao em lại nhớ tới má em. Em thấy nước nở trong lòng. Em thấy khổ quả mà lại ghen ngào sung sướng. Em nói điều này, anh đừng cười em nhé. Em đọc truyện lúc nói đến yêu nhau, cũng đúng như vậy. Có phải không, anh?

SƠN

Anh... anh không biết. Tự nhỏ có ai yêu anh đâu. Anh có biết yêu là gì đâu. (Bỗng đổi giọng.) Thu... Thu có... anh hỏi thật, Thu có...

THU

quay lại, ôm chầm lấy Sơn

Có. Có. Trời ơi, em muốn khóc quá.

Yên lặng.

SƠN

Em nhìn ra ngoài kia mà xem. Em nhìn kỹ. Em có thấy gì không?

THU

Trời đầy sao. Đêm còn dài.

SƠN

Sao mờ dần.

THU

Không đâu. Đêm còn dài mà.

*Chợt cả hai nín thở. Chuông đồng hồ vang lên.
Một tiếng. Không khí căng thẳng chờ đợi.
Nhưng một tiếng là một tiếng cộc lốc. Là hết.
Yên lặng. Một lát sau...*

SƠN

Ồ. Sao lại thế này. Sao lại một tiếng. Lúc này đã bốn giờ rồi kia mà. Hay là... ruồi? Thu... ở đây đồng hồ có đánh nửa giờ không, em?

THU

Em không rõ. Ở đây nhiều đồng hồ quá. Hết cái nọ đến cái kia, chuông đánh lung tung. Có cái lại còn đánh cả mười lăm phút nữa aah ạ. Nhưng... đánh một tiếng thì chắc là bốn giờ ruồi rồi.

SƠN

Hay là năm giờ ruồi.

THU

Đời nào. Có, thì lúc này đã phải nghe thấy đánh năm tiếng chứ.

SƠN

Thì có bao giờ mình nghe thấy đánh nửa giờ đâu?

THU

Chắc là có mà mình không để ý. Khổ quá, trước kia có bao giờ em để ý đến đồng hồ đâu ?

SON

Anh thì anh chắc là năm giờ rồi. (Một lát.) Thôi, kệ. Em trông kia. Từ này anh vẫn muốn em nhìn thấy...

THU

Thấy gì, anh ?

SON

Tòa nhà bên kia đường.

THU

Ờ, rõ quá nhỉ. Nhưng trông ghê quá, không ra cái hình thù gì cả.

SON

Vì đang xây dở mà. (Một lát.) Thu này, em có biết anh vẫn ao ước được làm cái gì không ? Không, không phải là một anh chàng hiệp sĩ. Anh đâu có biết cỡi ngựa mà vượt bảy khu rừng rậm, tèo chín đỉnh núi cao. Anh cũng không muốn giết ai cả. Anh không muốn giết người. Anh chỉ ước ao được làm một người thợ, một người thợ nề. Anh trộn vôi trắng với cát màu nâu. Anh cầm một chiếc bay. Anh đặt từng viên gạch. Cho tường mỗi

lúc một cao. Cho nhà mỗi ngày mỗi lớn. Anh thêm... được xây nốt tòa nhà bên kia đường...

THU

Chiều chiều người anh đầy vôi và cát, anh trở về nhà. Em đợi nghe tiếng anh từ xa đưa lại. Anh ca bài ca của đám thợ bên kia đường, bài ca nói đến sức mạnh cách tay, máu của tim và lửa của tình yêu.

Thu bỗng cất tiếng ca — bài ca của đám thợ xây cất tòa nhà bên kia đường, bài ca nói đến bắp thịt người công nhân, và con tim của người yêu đời. Giọng Thu trong vẳng, không khi gian phòng đột nhiên trở nên khác thường, như được sinh khí, như có phảng phất gió lớn ngoài biển mây bằng trên trời xanh và nụ cười vào đời của lứa tuổi đôi mươi. Bài ca bất thần tắt ngấm: tiếng chuông đồng hồ lại vang lên Thu, Sơn đếm thầm trong đầu. Sáu tiếng. Thong thả. Đĩnh đạc.

SƠN

Sáu.

THU

Sao lại sáu? Là thật.

SƠN

Sáu giờ. Lẹ quá. Chẳng có lẽ.

THU

Đồng hồ đánh kỳ cục quá. Không tin được đâu.

SƠN

Đồng hồ mà không tin được thì còn biết tin cái gì bây giờ ? (Một lát.) Anh thấy thật giống như bị lạc trong đêm đen. Giờ giấc mù tịt. (Một lát.) Lúc chiều em có nói đến một đoàn tàu đi trong đường hầm xe lửa thật đúng là cảnh chúng mình.

THU

bỗng reo lên

Em nghĩ ra rồi. Bài ca. Bài ca của đám thợ bên kia đường. Cứ nghe thấy tiếng họ hát là biết ngay giờ giấc. Không cần đồng hồ nữa. Bài hát em hát lúc nãy ấy mà.

SƠN

Mấy giờ họ đi làm, em ?

THU

Bảy giờ thiếu mười lăm. Mà bắt tay vào việc là họ hát ngay à.

SƠN

Bảy giờ thiếu mười lăm. Thế thì sáng mất rồi.

THU

Sáng mất rồi. (Một lát) Em nghĩ đến lời nguyện của em. Sáng mai...

SON

vội

Thu, Nghe anh đây. Bây giờ mình hãy đợi vậy. Xem ra sao. Nghe tiếng hát sáng mai, may ra mình sẽ tìm ra một lối thoát. Mình sẽ thoát ra khỏi miệng hầm.

THU

Mình sẽ nhìn thấy trời xanh và màu lúa chín, phải không anh ? (Một lát) Nhưng...

SON

Không nhưng gì hết. (Một lát) Anh tiếc rằng không có sẵn rượu để mà uống. Anh muốn say.

THU

Anh biết uống rượu à ?

SON

Không. (Gắng cười.) Ta uống nước vậy. Em ngồi xuống đây. (Đi Thu ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh một cái bàn nhỏ) Anh ra lấy nước... (Rồi không đợi Thu trả lời, Son quay ngoắt đi vội ra phía ngoài, cầm ly nước uống dở giờ lên hương về phía Thu, uống cạn... rồi, dáng điệu rất

tự nhiên, Sơn bỗng liến lại một góc căn hàng — tấm màn hậu diện tuy đã kéo lên mà còn che khuất góc đó —, lén rút vội một viên nho nhỏ trong túi áo, bỏ vào ly quay về chỗ cũ, cầm chai rót nước vào ly rồi từ từ, rất từ từ, liến lại phía Thu. Thu đứng dậy.) Bây giờ đến lượt em. Nước cũng say, Thu ạ. Uống đi. (Thu cầm ly, đưa lên miệng. Chợt.) Khoar. (Thu dừng tay. Một chút ngần ngại thoáng qua vẻ mặt người con trai. Rồi hết. Sơn dần giọng.) Thôi được. em uống đi. Uống cạn. (Thu uống cạn một hơi rồi đặt ly xuống bàn. Nàng đứng lặng nhìn Sơn.) Thu ạ, bây giờ thì anh nhát định rồi. Anh lại phải tiếp tục vai trò hiệp sĩ. Em nói đúng. Anh đã giết một tên đại gian đại ác. Nhưng chưa hết. Còn một tên nữa. Tên này mới là trùm đảng. Nó sẽ bắt cóc em. Nhưng anh đã vượt bảy khu rừng rậm, anh đã vượt chín đỉnh núi cao. Anh đã đến kịp. Anh nguyện bảo vệ em. Dầu có bị chết. Để cho em sống. Em phải sống. Em có biết tại sao không ?

THU

nói như trong cơn mơ

Anh nói đi, anh.

SƠN

Để cho cuộc sống 18 năm lẻ la đầu đường xó chợ của anh có một chút ý nghĩa. Em có hiểu không ?

THU

Em hiểu. Nhưng... nhưng em đã nguyện...

SƠN

Mình cùng nguyện lại Bây giờ mới là bắt đầu.
Em nguyện đi, em. Em niệm Phật đi.

THU

Còn kịp không anh... (*Chợt.*) Sao mà... sao mà..

SƠN

hốt hoảng

Sao... sao em ?

THU

Không, không sao cả. Nhưng em thấy nặng đầu. Em thấy quay cuồng.

SƠN

luống cuống

Em có thấy khó chịu không em ?

THU

Không, không khó chịu. Em thấy chòng chành như đang đi thuyền. Thuyền trôi, trôi... Nước xanh, trời xanh...

SƠN

Em nguyện... Em niệm Phật...

THU

Không kịp... đâu anh. Trời xanh quá... Mắt em nặng... chiu.

SƠN

ôm chặt vai Thu

Lạy trời, lạy Phật. Nói đi.

THU

cố gắng

Lạy trời...

Rồi lả người xuống.

SƠN

Trời... Thu. (Hét lớn) Thu.

Yên lặng. Sơn chợt quay phắt lại. Người đàn ông đứng tuổi đã từ bao giờ đứng lặng sau lưng Sơn. Sơn nhẹ nhàng đỡ Thu ngồi xuống ghế. Thu rũ người, đầu gục xuống bàn, bất động. Sơn giờ tay định đặt lên đầu người con gái rồi như ngại ngùng, lại rút tay về.

SƠN

giọng hồi hộp

Ông bảo tôi là.., thuốc ngủ.

Người đàn ông vẫn nhìn Sơn, không nói.

Có đúng là thuốc ngủ không ? (Chợt.) Hay là... hay là...

Người đàn ông bỗng há miệng cười ngất.

Ồ hay sao lại cười ? Ông bảo với tôi là thuốc ngủ mà. (Tiến lại phía Thu, giơ tay lên nhưng khi bàn tay gần chạm vào tóc người con gái thì bàn tay lại dừng lại rút về.) Thu... ngủ. Đúng rồi. Thu ngủ mà. Một tiếng đồng hồ nữa Thu sẽ tỉnh lại mà. Ông làm tôi hết hồn.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu có chắc...

SƠN

dồn dập

Sao ? Ông bảo sao ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Ngộ nhỡ ?

SƠN

Ngộ nhỡ cái gì ? Ông đã bảo với tôi...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu tin tôi đến thế kia à ?

Trong yên lặng, Sơn ngơ ngác nhìn người đàn ông. Sơn không hiểu, Sơn không thể ngờ, không dám nghĩ đến những ẩn ý tiềm tàng

trong câu nói ồm ồm của người đàn ông. Một lát sau, khi cất tiếng, giọng Sơn vẫn còn trọn vẹn là một giọng ngạc nhiên cực độ. Giọng nói đó có giá trị một câu hỏi không phải đặt riêng với người đối diện mà đặt ra cả với chính Sơn. Với tất cả. Với cuộc đời.

SƠN

Nhưng tại sao ? Tại sao ? Tại sao lại Thu ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Định mệnh.

SƠN

Định mệnh cái gì ? Chính ông đưa thuốc cho tôi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Và chính cậu lại đưa thuốc cho cô bé. Cậu thấy không Tại sao cô bé lại gặp cậu ? Tại sao cậu lại gặp tôi ? Tại sao ? Trả lời thử coi. (*Một lát.*) Có điều là chúng ta đã gặp nhau thì mỗi người bắt buộc phải sắm một vai trò. Với nhau. Cho đến khi màn hạ. (*Một lát.*) Màn chưa hạ.

SƠN

Màn chưa hạ ! Ông còn muốn gì nữa ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu muốn chứ không phải tôi. Cậu quên rằng

chính cậu đã đề nghị với tôi, đã thỏa thuận với tôi từ nửa khuya hôm qua, khi cậu...

SƠN

dẫn giọng

Không phải một mình tôi quên. Chính ông, ông cũng đã quên...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi quên gì ?

SƠN

Ông đã bảo đảm với tôi rằng viên thuốc đó chỉ là thuốc ngủ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu kỹ tính quá. Ngủ hay không ngủ thì có khác gì nhau ? Đẳng nào thì... cũng thế. Thì cũng... *(Phác một cử chỉ về phía hậu diện)* Cậu thấy không ? Thôi. Bắt tay vào việc đi. Sắp sáng rồi. *(Một lát.)* Thế nào ?

Sơn vẫn nhìn người đàn ông. Yên lặng kéo dài.

SƠN

chợt đổi giọng, lắc đầu

Còn thế nào nữa ? Tôi chiêm thượng phong mất rồi, ông ơi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG
hơi sững sốt

Cậu nói gì ?

SƠN

Lúc này tôi còn do dự. Bây giờ thì hết. Tôi quyết định rồi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG
Nghĩa là ?

SƠN

Những lời tôi nói với Thu lúc này, ông còn nhớ chứ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG
Còn. Rồi sao ?

SƠN

Đó là những lời nói thật.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG
Nghĩa là cậu vẫn mơ ước làm một người thợ...

SƠN

Không. Một hiệp sĩ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG
Đâm thủng ngực những tên đại gian đại ác...

SƠN

Như ông. Đó là quyết định của tôi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu không đùa đấy chứ ?

SƠN

Tôi tôi chưa biết đùa.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Khá lắm. Nhưng... có điều là cậu quên mất
mấy ông cảnh sát ở dưới đường.

SƠN

Đâu có ? Chính tôi sẽ mời các ông ấy lên đây.
Làm thế nào được ? Tôi không có gươngm... mà lại ..
vớ vẩn muốn làm hiệp sĩ... Ông cho phép chứ ?

Sơn vừa định quay đi thì...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

rút rất nhanh con dao ra khỏi túi

Không.

SƠN

rất bình tĩnh

Ông đã dọa tôi một lần rồi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cho nên lần này tôi sẽ cố gắng không dọa nữa.

SƠN

Vậy thì ông cứ đâm đi cho được việc. Tôi đỡ phải xuống bảy tầng lầu.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu cũng đã nói với tôi như vậy.

SƠN

Tối hôm qua. Tôi nhớ. Nhưng bây giờ sắp sáng rồi. Bây giờ khác.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Khác cái mẹ gì ? Xin lỗi. Tôi dùng ngôn ngữ của cậu.

SƠN

Không sao cả. Nhưng tôi xin nhắc lại là bây giờ khác. (*Một lát.*) Bởi tôi khác.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

ngắm Sơn

Tôi thấy vẫn thế.

SƠN

Tôi vừa mới trưởng thành.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Còn vài ngày nữa chứ. Nếu tôi không nhầm.

SƠN

Đôi khi phải sống vội. Bây giờ tôi mới biết rõ tôi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

À ra là thế. Thế... bây giờ thì cậu thành ra... cái gì ?

SƠN

Một con số không.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

cười ngất

Tưởng gì. Thế ra trước kia cậu vẫn cho rằng...

SƠN

Tôi cho rằng tôi ghê lắm. Cho nên tôi vùng vằng, đánh lộn, đâm chém, dọa nạt, chạy trốn, rồi nịnh hót, quy lụy, giả dối. Tất cả chỉ để được sống. Nghĩa là được thở một chút, đi đi lại lại một chút. (*Một lát*.) Bây giờ khác.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

lại cười

Bây giờ thì con số không đã giác ngộ. Và sắp sửa nổi loạn. Đúng không ?

SƠN

Tôi không hiểu ông nói gì. Có điều chắc chắn

là tôi hết ngán ông rồi. Thôi, chào ông.

Sơn quay đi.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu nhất định ?

SƠN

Thiệt tình tôi thấy không còn cách nào khác.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu sẽ tố cáo tôi.

SƠN

Tôi thấy không còn cách nào khác. Để hạ màn.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu tưởng người ta sẽ thương hại cậu.

SƠN

Không. Nhưng người ta cũng sẽ không thương hại ông. Thế là đủ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

dẫn giọng

Cậu muốn gì ?

SƠN

cười buồn

Tôi nhớ lại lời ông nói tối hôm qua. Ông cho

phép tôi nhắc lại nhé. (Nửa đùa nửa thật, lộng giả thành chân) Trước kia, ngay lúc này, tôi cũng muốn, muốn nhiều thứ lắm. Nhưng bây giờ thì hết rồi. (Dần giọng) Bây giờ thằng này chỉ còn là một con số không. Thằng này còn mẹ gì nữa mà mong với muốn ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Còn.

Rồi tiến lại sau lưng Thu vẫn gục đầu bất tỉnh trên mặt bàn lưỡi dao sáng loáng chĩa thẳng vào lưng người con gái.

Còn.

SƠN

Thu ? (Cười.) Ông ơi, ai lại chết hai lần bao giờ ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi lại chiếm thượng phong mất rồi cậu Sơn ơi, Có Thu đã chết lần nào đâu ? (Sơn sững sờ.) Từ này đến giờ, chúng ta lập luận với nhau trên một giả thuyết. Đó là viên thuốc mà cô Thu đã uống không phải là một viên thuốc... ngủ. (Há miệng cười.) Nhưng...

SƠN

Ông nói lời thôi rắc rối quá. Nhưng sao ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Nhưng tôi không hề nói dối. Chỉ những tay kiếm khách thiếu công lực mới hay xuất hư chiêu. Chỉ những người có mặt cảm mới ưa nói dối. Tôi đã nói với cậu như vậy. Cậu còn nhớ không ?

SƠN

tiến lại

Thu...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Thu đang ngủ. Cậu xem.

Sơn dụi dè bước tới, ngập ngừng đặt nhẹ bàn tay lên trán Thu, cúi sát xuống mặt Thu. Một lát.

SƠN

giọng khác thường

Ông... muốn gì ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

há miệng cười

Thú thật. Bây giờ thì lại đến lượt cậu đặt vấn đề. Thú thật.

SƠN

Tôi không đùa.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tuổi cậu chưa biết đùa. Tôi biết. Nhưng tôi
tôi thì lại hết muốn đùa. (*Nghiem giọng*) Tôi cũng
không đùa.

SON

Vậy muốn gì thì nói mẹ nó ra. Muốn gì ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Thì đây. Tiếp tục cái chương trình mà cậu
với tôi đã thỏa thuận với nhau từ đêm qua. Có
thể thôi. Cậu nhớ lại đi. Bây giờ mới là xong
một việc. Thu ngủ rồi. Bây giờ cậu phải bế cô bé
lên.

SON

giọng khó hiểu

Tôi bế Thu lên.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Rồi cậu đi lại phía kia. (*Chỉ phía hậu
điện.*)

SON

vẫn thế

Phía kia. Rồi...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Rồi, cậu biết đấy... (*Một lát.*) Tôi sẽ mở cửa hộ

cậu. Để... tận hưởng cái cảnh cô bé đồng trinh trong tấm áo hồng giữa khoảng trời xanh lộng gió, bước nhẹ vào vùng yên lặng của chiều sáu. Tôi bỏ qua sao được cái cơ duyên hãn hữu đó ? Một vì sao lạc. Một chiếc lá rơi. Một đấng thiên thần từ từ hạ cánh. (Một lát.) Thế nào, cậu Sơn ?

Một thoáng le lói đang ẩn hiện đâu đây, lặn cùng sâu thẳm sương mù dày đặc vùng tâm thức người trẻ tuổi, hãy còn mờ nhạt, như mới manh nha, mà Sơn còn đang cố gắng dượt theo tìm bắt. Cậu nói cuối cùng của người đàn ông có hiện lực một nhát thiền trượng vụt mạnh xuống đầu một gã thiền sư giữa khoảng sát-na đốn ngộ : Sơn bình thần nhìn thẳng vào mặt người đàn ông. Người con trai đã quyết định.

Cậu còn đợi gì nữa ? Tôi nhắc lại. Đây là một vấn đề chọn lựa. Hoặc cô bé. Hoặc...

SƠN

Hoặc tôi. Nhưng tôi không chọn lựa.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Nghĩa là... cô bé ?

SƠN

Tôi.

Yên lặng kéo dài. Một lát sau.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

với mình

Cũng được. (Một lát.) Cũng không sao. Không sao. (Chợt đổi giọng.) Sắp sáng rồi.

SƠN

bàng hoàng

Sắp sáng rồi. (Nhìn ra phía hậu điện.) Sao mờ. Trời rạng.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Lẽ ra, tôi phải đích thân mở cửa hộ cậu. Nhưng... chương trình lại thay đổi. Cậu chỉ có một mình. Mà tôi thì lại... mắc bận bên cạnh cô Thu. Chắc cậu cũng hiểu tại sao. Cậu thông cảm cho tôi. Vậy thì... mời cậu. Cậu cứ tự tiện mở cửa một mình. Cậu sẽ có tất cả chiều cao trước mặt. Trời. Sao. G.ó. Đủ.

SƠN

chợt

Tôi yêu cầu ông một điều. (Chỉ Thu.) Ông hứa với tôi...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Dĩ nhiên.

SƠN

Ngay cả khi, bất thành linh... lát nữa... Thu

tỉnh giấc... mà...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Mà bắt gặp tôi ? Kể ra thì cũng rắc rối.

SƠN

Đó là một điều kiện.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

cười

Sức mạnh của con số không. (Một lát.) Thôi được. Đó là một rủi ro có thể xảy ra mà tôi phải chấp nhận. Đồng ý. Đồng ý. Tôi vốn là người sòng phẳng. (Một lát.) Còn gì nữa không ?

SƠN

Một điều nữa.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Điều kiện thứ hai ?

SƠN

Không. Một điều... một điều...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu cứ nói.

SƠN

Tôi muốn được nghe một vài lời ca của đám thợ bên kia đường.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

À bài ca. Tôi quên, không nhớ mấy giờ thì họ đi làm ?

SƠN

Bảy giờ thiếu mười lăm.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Bảy giờ không biết mấy giờ ?

SƠN

Đồng hồ...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cậu còn tin đồng hồ ở đây à ?

Người đàn ông dứt lời, tiếng chuông đồng hồ bỗng lại cất lên. Một lần, bờ ngõ. Và đến mãi lúc đó, người ta mới nhận thấy dạt dào vang lên tự mặt đường liêng động phồn tạp một thành phố bắt đầu trở mình sống lại. Rồi tiếng động mờ dần — sóng thủy triều tự động hòa âm vắng vắng xa tít mù khơi một vùng biển lặng mặt trời sắp mọc — tiếng động lẩn ra trở thành một bối cảnh để từng đợt một, tự dưới vươn lên cao, tự lừng trệt dần dần bắt lời thượng lầu tòa building đang xây dở bên kia đường, rất nhiều giọng hát — kim lân thổ — diu nhau nổi lên, chơi vui, vang lại, tỏa ra.

Ánh néon gian hàng tái ngắ trước một vài tia sáng ban mai dát vàng lên tấm cửa kính hậu điện. Cả Sơn lẫn người đàn ông đứng sững, nhìn nhau.

SƠN

ngập ngừng

Đồng hồ đánh đúng. Bảy giờ thiếu mười lăm.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Bài ca.

SƠN

Bài ca. Ông nghe có rõ không ?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

lẳng tai

Chưa. chưa rõ.

SƠN

Một lát nữa, chắc phải rõ. Họ đang đi lên. Lầu thượng. Bảy tầng kia mà.

Bài ca nghe đã thấp thoáng lời ca. Khi cất tiếng, người đàn ông như không giấu nổi xúc động, giọng nói nghe như có cố gắng trấn tĩnh

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Bây giờ thì cậu hãy nghe cho rõ Tôi để cho cậu nghe hết bài ca. Như vậy là cả hai điều kiện

của cậu tôi đều chấp nhận. Bài ca dứt, tôi sẽ đếm đến ba. Và sau đó... nếu cậu còn ngần ngại, cậu còn tỏ ra quyến luyến lũ chuột siêu thị là... chúng tôi, kể cả quý vị đây, (*chỉ đám lượng gỗ*) nếu cậu còn tỏ ra chưa dứt khoát với gian phòng nhỏ hẹp vốn vện dọc ngang ba chiều này, nếu cậu vẫn chưa muốn nắm chặt lấy cái trước mặt, cái ngoài kia, cái bây giờ của cậu, để... nhảy đại vô, thì... thì... dĩ nhiên là tôi... tôi bắt buộc phải... (*Làm một cử chỉ nặng ý nghĩa với con dao sáng loáng nơi tay.*)

Bài ca bây giờ đã rõ rệt lời ca. Đám thợ đã đi tới, đã thấp thoáng đi lại trên đỉnh building bên kia đường Sức mạnh của bắp tay ông nhân, lòng tin của lứa tuổi đôi mươi bước rộn vào đời, qua lời ca, đang đi vào điệp khúc, tràn ngập gian hàng.

SƠN

như bị thôi miên

Sức mạnh cánh tay, máu của tim và lửa của tình yêu.

Sơn bước nhẹ lại gần Thu, đặt nhẹ bàn tay lên mái tóc xanh mượt của người con gái lai Chà vẫn còn đang ngon giấc ngủ. Rồi Sơn vươn thẳng, bộ lễ phục ban đêm màu xám chuốt thon vóc tuổi con trai. Lưỡi dao người đàn

ông sáng loáng dưới ánh nắng bắt đầu tỏa rộng gian hàng, vẫn chĩa nhọn vào lưng người con gái.

SƠN
rất khế

Thu...

NGƯỜI ĐÀN ÔNG
dịu dàng

Yêu ?

SƠN
nghĩ ngợi một lát

Cũng có thể.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi được sống một đêm bất ngờ thích thú. Tôi cảm ơn cậu. (Một lát.) Tình yêu ? Tôi .. (Rời bật lời. Một lát sau.) Cậu Sơn không giận tôi chứ.

SƠN
nhìn người đàn ông

Mỗi người một số mệnh. Mỗi người một lối sống. (Như chợt nhớ ra.) Ông nói đúng. Ông còn nhớ không ? (Chỉ ra phía hậu điện.) Đó là con đường sống duy nhất của tôi.

Bài ca đột ngột chấm dứt. Trong yên lặng đột ngột giọng Sơn đánh lại.

Bài ca chấm dứt. Xin ông bắt đầu cho.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Cửa không đóng chốt. Cậu cứ đẩy nhẹ ra là được.

Sơn tiến lên phía hậu diện, sát tấm cửa hậu diện. Cửa mở loang. Gió lùa nắng ngoài trời ngập gian hàng. Gió thổi bông mái tóc thắm màu của người trẻ tuổi. Sơn từ từ quay lại. Hai người nhìn nhau, người trẻ tuổi đang sửa soạn lao mình vào một thể sống tân kỳ nơi một không gian vươn tới bốn chiều, người bốn mươi cổ bám víu vào một chỗ đứng chắc nịch trong một sinh hoạt ngưng trệ đã từ lâu. Sơn nhìn quanh một lượt, gian phòng siêu thị, quần áo len vải đám tượng gỗ... Thu. Thu Thu Hình như Sơn có thấy chưa xót trong lòng nhưng cảm giác vừa chớm lên, Sơn đã quay đi đập tắt. Giọng người đàn ông đánh lại đề cổ gắng vô tư. Như những tiếng chuông đồng hồ.

Một.

SƠN

giơ tay

Chào.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Hai.

Hình như tiếng «ba» có cất lên nhưng cùng một lúc, giọng Sơn đã vang lên đều trùm lấp, tỏa ra ngoài trời, vươn lên cao rồi mất hút. Giữa một khoảng trời xanh và gió lộng Sơn đã đuổi kịp định mệnh. Sơn không còn nữa.

GIỌNG SƠN

mất hút

Thu...

Người đàn ông tiến lại như một con bệnh mộng du, dừng lại nơi cửa hậu diện mở rộng, nhìn xuống, nhìn xuống và không để ý đến người con gái cũng vừa lúc đó bỗng cựa mình, bỗng tỉnh giấc. Thu đã nghe thấy tiếng gọi của Sơn.

THU

giọng ngái ngủ

Sơn. À anh Sơn. Em đây. Em tỉnh rồi mà. Nhưng em cứ nhắm mắt. Em muốn trời cứ làm đêm mãi mãi, đêm cứ tối mãi mãi. Anh cứ đứng đấy đợi em. Em ra ngay với anh. Em biết đường mà. Em nhắm mắt cũng thấy đường mà.

Rồi Thu đứng dậy, mắt nhắm nghiền, đi tới phía hậu diện, đi tới không ngừng, không

chệch đi như định mệnh, tóc rũ rượi mướt xanh tằm áo hồng máu đêm hợp cần phấp phới, đi lờn phía người đàn ông. Người đàn ông sống người bất động dáng điệu cứng đờ một pho tượng gỗ. lưỡi dao sáng loáng vẫn lăm lăm nơi tay phải, vẫn chĩa thẳng ra trước mặt, chỉ còn sống nơi ánh mắt — bán năng lực vệt một con thú dữ bị dồn vào một mạch nhỏ rừng già, ý chỉ muốn làm người sông phẳng với cuộc đời, giữ một lời hứa, riêng với mình, một nguyên tắc sống còn. Giọng người con gái lại đều đều vang lên.

Anh cứ đứng yên. Đừng nói. Đêm phải yên lặng. Em sẽ đến bên anh để đợi bài ca. Em sẽ niệm Phật. Còn kịp anh ạ. Đêm còn dài. Em muốn yêu. Mỗi mãi. Lạy Trời, lạy...

*Tiếng « Phật » mãi hút trong khoảng không.
Cùng với Thu.*

GIỌNG THU
mất hút

Sơn...

Rồi yên lặng Rồi bất động. Và một lát sau, thì nơi góc gian hàng còn ẩn mình trong rớt bóng đêm, người ta lại nghe thấy thều thào, thều thào...

ĐÁM TƯỢNG GỖ

đồng xướng

Thế là xong. Nước con sông Hoàng đã dồn tới nơi rồn bề. Thế là hết một câu chuyện. (*Giọng kim.*) Một cuộc tình duyên. Roméo và Juliette. (*Giọng thờ.*) Tình yêu chỉ là cái cớ. Đây là hành trình một cuộc thám hiểm vào lòng một kích thước mới của không gian. (*Giọng kim.*) Kích thước thứ tư của thực tại ? (*Đồng xướng*) Chấp. Có chấp mới có chết. Chúng tôi không chấp không gian. Chúng tôi vĩnh viễn hiện diện nơi đây, một khoảng không gian nhỏ bé xinh xinh nhưng mệnh mông vô cùng tận. Chúng tôi không chấp thời gian. Chúng tôi không chịu chết. Chúng tôi không chịu chết. Amen.

Tiếng Amen lẫn vào tiếng còi cảnh sát rít lên từ mặt đường. Đứng xa vắng lại đã nghe thấy tiếng rên rỉ của xe cứu thương. Như những hồn ma tan loãng trong hơi sương buổi sớm, giọng kim, giọng thờ đám tượng gỗ nhòa dần vào ánh nắng một ngày đẹp trời mới bắt đầu. Người đàn ông đứng tuổi lặng lẽ rút chiếc khăn tay, lau kỹ rồi vút nhẹ con dao xuống mặt bàn. Hắn nhìn quanh một lượt, cúi đầu như suy nghĩ, chợt ngừng đầu : tiếng chuông đồng hồ lại vang lên — đồng hồ xấn chạy. Hắn đi về phía đám tượng gỗ khi tiếng chuông thứ

nhất bắt đầu. Bảy lần chuông. Bảy giờ đúng, — nếu còn tin được đồng hồ nơi đây — hẳn trở thành một pho tượng gỗ, một mannequin trưng bày một kiểu áo choàng mặc trong phòng ngủ.

Và cũng đúng bảy giờ thì...

MÀN HẠ.

VŨ KHẮC KHOAN

*MƠ
HƯƠNG
CẢNG*

Túy bút

Những suy tưởng trọng yếu mà tác giả đã
nghiên ngẫm suốt hơn hai mươi năm cầm
bút về THẾ SỐNG và NGHỆ THUẬT.

Giá : 250\$

K.D. số 474 BTT/PHNT ngày 24-2-1972

GIÒNG MÁU KARAMAZOV

của Dostoievsky

bản dịch của Trương Đình Cử

An Tiêm xuất bản

(trọn bộ 2 cuốn)

« Dostoievsky người duy nhất đã dạy cho tôi vài điều về tâm lý học »...

Nietzsche

Giọng Máu Karamazov... quyền sách mà Tolstoy đã lấy làm gối đầu giường khi sắp chết.

Người sành đọc sách, không thể thiếu... Giọng Máu Karamazov!

Mua sách xin liên lạc tại :

- Nhà phát hành Đồng Nai, 270 Đề Thám Saigon.
- Nhà Lá Bối, Lô O số 121 chung cư Minh Mạng Cholon.
- Ông Nguyễn Việt Hùng 166/1/10B Lý Thái Tổ Saigon.